CALVINIST ✝ CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"How can ye believe, which receive honour one of another, and seek not the honour that cometh from God only?" John 5 : 44

AUGUST 21th 1959 - No. 410 - 10 PAGES • P.O. BOX 312, ST. B. HAMILTON, ONT.

14th YEAR of PUBLICATION
Authorized as Second Class Mail,
Post office Department, Ottawa,
Ontario.

NUCHTER BLIJVEN

Alles goed en wel, maar je moet tenslotte ook nuchter blijven, nietwaar? We moeten ons verstand ook gebruiken; dat hebben we nu eenmaal niet voor niets gekregen, zegt men dikwijls.

Dat is dan een waarheid als een koe. Natuurlijk moeten we nuchter blijven en ons verstand gebruiken. Maar iets dat op zichzelf een waarheid is, kan tot een leugen worden als het gebruikt wordt om er de waarheid mee te bestrijden. Het maakt soms een heel verschil wat we bedoelen met nuchter blijven en wat werkelijk nuchter is. En het is de vraag of we altijd de juiste voorstelling hebben van het gebruik van ons verstand.

Opmerkelijk is het wel, dat de woorden, waarmee we begonnen meestal gebruikt worden wanneer er van een geloofsdaad sprake is. We laten nu even in het midden, of het altijd werkelijk een geloofsdaad is, wat daarvoor doorgaat, maar in elk geval is het wel duidelijk, dat wanneer een christen meent, iets in het geloof te moeten doen, er al gauw een stem is, die hem er zeer scherpzinnig op wijst, dat je tenslotte ook nuchter moet blijven. Men kan dit ook horen in vergaderingen, in de school en in de kerk, op huisbezoek en in een persoonlijk gesprek. Maar dikwijls wordt het in de verkeerde geest gebruikt, alsof het verstand een macht zou zijn, waarmee we ons geestelijk leven in balans zouden moeten houden. Waar dat zo is, viert het ongeloof hoogtij, en staat het verstand dus in dienst der zonde, want wat uit het geloof niet is, dat is zonde.

We zouden het willen zeggen met een voorbeeld. Een dier, b.v. een hond heeft geen menselijk verstand. Hij doet bepaalde dingen, omdat hij daartoe gedreven wordt door zijn gevoel (b.v. de schaduw opzoeken), door dierlijke intuitie, door aanhankelijkheid, door vrees en zo zijn er nog meer "machten" die een hond drijven tot het doen van allerlei dingen.

Maar de mens als hoger wezen heeft bovendien een verstand. Als wij door dorst gedreven worden om te drinken kan het verstand de begeerte beteugelen. Als wij door vrees bevangen worden, kan een verstandige gedachte ons soms weer rustig maken. Als wij uit liefde iemand om de hals zouden willen vallen, kan het verstand ons ervan terughouden in bepaalde omstandigheden.

• •
•

Misschien is dit voorbeeld genoeg om aan te tonen dat het verstand bij de een meer dan bij de ander, een heersende positie heeft over allerlei andere aandrangen en gevoelens en impulsen. Dit is in mindere mate het geval bij eenvoudige, primitieve mensen, en veel meer bij hoger ontwikkelde personen. U ziet het verschil al gauw in de beheersing van emoties als vreugde, verdriet, liefde en haat enz. Wie zijn verstand gebruikt, laat nooit merken, dat hij iemand haat, maar die haat kan er even groot om zijn. Zo is het ook met verdriet. Wie zal het leed peilen dat er bestaat achter de glimlach van het verstand?

• •
•

Maar nu komt er een nieuwe "impuls" in het leven van de mens; het geloof. Dit geloof vraagt daden, want geloof zonder de werken is dood. Dan kan het gebeuren, dat het verstand, dat gewend is geweest, om in het ongeloof supervisie te houden over alle andere "impulsen" in de mens, plotseling voor een moeilijke opgave komt te staan. Want een geloofsdaad is als regel geen verstandsdaad, eigenlijk nooit. Maar toch wel een verstandige daad. Bij het geloof moet het verstand genoegen nemen met een ondergeschikte plaats, een dienende plaats. De bijbel zegt er dit van:

"Daarom opschortende de lendenen uws verstands en **nuchteren** zijnde, hoopt volkomenlijk op de genade, die u toegebracht wordt in de openbaring van Jezus Christus.

Als gehoorzame kinderen, wordt niet gelijkvormig aan de begeerlijkheden die tevoren in uw onwetendheid waren;

Maar gelijk Hij, die u geroepen heeft, heilig is, zo wordt ook gijzelve **heilig in al uwen wandel**. (1 Petrus 1 : 13)

We weten van catechisatie of Zondagsschool wel, wat dat betekent, "opschortende de lendenen". Dat betekent een dienstbare houding, een ondergeschikte plaats innemen, klaar om te gehoorza-

(Vervolg op pag. 3)

Onder geleide van Luitenant George Ireland en twee andere volwassenen heeft een bemanning van 12 tot 14 jaar oude matroosjes het zeilschip Iroquois van Montreal naar Toronto gevaren. Slechts e e n keer raakten de knaapjes het roer kwijt nl. toen ze bij Kingston ruw weer troffen en zeeziek werden. De foto toont Leading Seamen Michael Saxby, die de tros van de Iroquois vastlegt aan het dok waar de reis eindigde.

-I-N-F-L-A-T-I-E-

De Senaat van Canada, die dikwijls de smaad wordt aangedaan, een onbetekenend college van uitgerangeerde politici te worden genoemd, zonder enig nut in het bestuur van ons land, heeft deze zomer het tegendeel bewezen, door een onderzoek in te stellen naar inflatie en de eventuele gevolgen daarvan.

Door interviews met vele deskundigen uit allerlei bevolkingsgroepen en door een diepgaande studie, is een waardevol rapport tot stand gekomen. Misschien zal het de inflatie niet tegengaan, maar in elk geval kunnen we nu beter dan voorheen een voorstelling krijgen van dit economisch verschijnsel.

Er zat ook een aardig politiek kantje aan dit onderzoek. Er is wel eens gezegd, dat er geen enkele reden van bestaan is voor de Senaat, behalve dat het een gemakkelijke "opbergplaats" is voor de oudere leden van de partij die aan de regering is. Immers, de leden van de Senaat worden niet gekozen, maar door de Prime Minister benoemd, en algemeen wordt aangenomen, dat partijpolitiek daarbij een grote rol speelt.

Dit ligt dan ook wel voor de hand, want de tegenwoordige Senaat heeft nog altijd een zeer sterke liberale meerderheid als erfenis van de vorige (liberale) regering. Zo kon het ook gebeuren, dat de Liberalen in de Senaat met hun meerderheid een voorstel wisten door te drijven om een onderzoek in te stellen naar de inflatie. Dat was een hele schrik voor de Conservatieve leden in de Senaat, die zich ijlings teweer stelden tot verdediging van de regering, die in de House of Commons al meermalen ervan beschuldigd was, de inflatie te bevorderen door de manier, waarop met het belastinggeld werd omgesprongen. Tevergeefs beweerden zij, dat er geen enkele reden was om zo'n onderzoek in te stellen; het zou toch doorgaan, besliste de liberale meerderheid. En zo werd, met de geruststellende verklaring, dat het onderzoek zou geschieden op een eerlijke en rustige wijze, de Financiele Commissie van de Senaat, bestaande uit 36 Liberalen en 14 Conservatieven, met inbegrip van een Conservatieve voorzitter, aan het werk gezet.

De lijst van getuigen die gehoord werden is indrukwekkend. Er staan zes van de voornaamste bankiers op en verder economen, verzekeringsdeskundigen, industriëlen, beleggingsadviseurs, vakbondsleiders en onderzoekers, landbouwdeskundigen en op uitdrukkelijk verzoek van een Conservatieve Senator uit Alberta ook een deskundige op het gebied van de theorie van Social Credit, Mr. L. D. Byrne.

Het onderzoek duurde twee maanden. Iedereen had wat kwaads te zeggen van de inflatie en de gevolgen ervan, maar de schuld werd de ene keer bij de arbeiders gezocht en de andere keer bij de bazen, naar gelang wie er op het matje stond. De man met de Social Credit theorie dacht er anders over. Hij predikte het oude "social credit gospel", nl. dat inflatie te wijten was aan een tekort in de koopkracht van het publiek. Toen alle deskundigen gehoord waren verscheen er een rapport van 24 pagina's waarin echter met geen geen woord van deze theorie gerept werd. Dr. John Deutsch, een financieel deskundige te Ottawa die als adviseur in de Commissie optrad, verklaarde eenvoudigweg dat de inzichten van Mr. Byrne, de Social Credit theoreticus, de moeite van opname in het rapport niet waard waren.

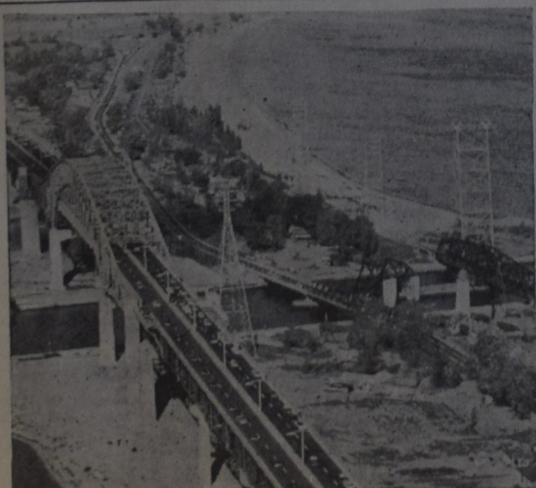
Van het overige feitenmateriaal werd echter een interessante samenvatting in het rapport gepubliceerd. Hoewel geen bijzondere conclusies of aanbevelingen werden gemaakt, vormt dit document een zeer bruikbaar handboek over de ervaringen met inflatie en hoe het in de toekomst voorkomen zou kunnen worden.

Bovenal schijnt de commissie ervan overtuigd te zijn, dat inflatie, waarmee bedoeld wordt de toenemende waardevermindering van de dollar, tegengegaan kan worden. En dat dit gebeuren moet, daarover liet men geen twijfel bestaan. Het rapport zegt:

"Inflation constitutes a hidden tax which falls inequitably upon the public, with grave injustices upon those least able to protect themselves."

"Inflation is harmful to our basic primary producers and weakens the competitive position of both our export and domestic industries."

(Vervolg op pag. 3)

GELD ALS WATER!

Er worden goede zaken gedaan met de Burlington Skyway bij Hamilton, de enige tolbrug tot nu toe in Ontario. De gemiddelde opbrengst van de 15 cent per auto (meer voor trucks) is tot nu toe $ 17,000 per week, zodat per jaar een winst van ongeveer een half millioen gemaakt kan worden. Rechts naast de Skyway is de oude, smalle verkeersweg te zien en rechts daarvan de spoorbrug over het kanaal, dat de Hamilton Bay met Lake Ontario verbindt.

Kerken in Korea

Door een controverse tussen de twee grootste lichamen die deel uitmaken van de Nationale Raad van Kerken van Korea, wordt het voortbestaan van deze Raad ernstig bedreigd. De controverse is hierin gelegen, dat de Presbyterian Church of the Rep. of Korea, die 15% van het aantal presbyterianen onder haar leden telt, er tegenover de Presbyterian Church in Korea (75% van alle presbyterianen) aanspraak op maakt de oudste en originele Presbyteriaanse kerk in Korea te zijn. De Presb. Church in Korea heeft nu gedreigd de Oec. Raad te zullen verlaten, wanneer deze aanspraken gehandhaafd blijven.

(I. C. N.)

Second Ontario Sunday School Convention

On Wednesday August 12 Sunday School teachers from all parts of Ontario gathered in the Webster Falls Park in Dundas near Hamilton, Ont. Some of them came even as far as 300 miles.

Favoured by beautiful weather some hundred participants have been witnesses of what true Christian fellowship can perform.

In the morning session the gathering was adressed by Miss Johanna Timmer, principal of the Philadelphia Montgomery Christian High School in Philadelphia, Pa. Miss Timmer spoke on the subject "Elementary Principles of Christian Teaching". Right from the start Miss Timmer impressed her audience with her dynamic and very inspiring speech. She first pointed out that real christian teaching requires the presentation of the Triune and Sovereign God, as He has revealed Himself in Holy Scripture. Miss Timmer pleaded with her audience to make strong emphasis of Scripture's infallibility in the classroom. She explained how all teaching was based on the redemption. If a teacher cannot accept the infallibility, it is impossible for him or her to teach the redemption.

Especially the way Miss Timmer explained how the teacher himself or herself, has to present God in conduct and teaching, was beautiful.

From then on Miss Timmer continued to explain some psychological elements, which the teachers have to bring into the lessons. Although Miss Timmer spoke for about an hour, it seemed to be too short for everyone present.

(We hope to place a resume of her address in a future issue of Calvinist-Contact, so that all our readers may receive part of the inspiration and fellowship the audience enjoyed. Ed.)

In the afternoon the meeting was subdivided into sectionals according to the age levels of the Sunday School classes. In these sectionals a discussion was held on the topic, "What can we expect of the Church in the Sunday School program?" These discussions proved to be very profitable.

During the business meeting the financial report was submitted. For the Convention of 1960 the Brantford Sunday School was elected host, while a provincial board was appointed to organize these conventions as annual events. In this board were elected Mr. Peter Winter of Brantford (chairman), Miss Betty Nieuwstraten of Chatham and Mr. Ralph Bos of Mount Hamilton.

After a dinner in the wedding-room of the Hamilton Christian Reformed Church, a Convention Rally was held, in which a panel discussion was organized, dealing with the relationship between the parents and the Sunday School.

The Rally Speaker was the Rev. Wm. Vander Hoven of Whitinsville, Mass., who spoke on the topic, "God's truth and our use of it." Explaining what different philosophies see as truth, the speaker worked unto a climax, pointing to the only real truth from God. This truth is not only limited to religion, but all truth, whether it be in arithmetic, biochemistry, or any other field is God's truth. If we are convinced of that, then we see our great responsibility in the use of this truth. This use can only lead us to the source of the truth: God. Mr. Vander Hoven's speech, which came at the close of a day of great spiritual activity, found nevertheless receptive ears, for his message was food for thought.

The convention's intimate spirit of fellowship was enhanced by the capable song director, Miss N. Mierop, who made singing not only a delight that fills the soul with praise to God, but made us feel what joy there is in singing, and what is lost when singing becomes mere vocalization of sound. The participants will never forget the vigor Miss Mierop used to teach the chorus:

He cares for His own,
God is still on the throne.
Whatever happens tomorrow,
It may be gladness or sorrow,
He never, never, no never, never
Forsakes His own.

Although this convention was the second one held thus far, it was evident that it has become a popular annual event.

FOR THE FARMERS

Bewaar Uw kalmte.

Een koe, dat weet iedere boer, is een eigenaardig dier en lang niet zo dom als ze eruit ziet. Bovendien is een koe erg gesteld op orde en regelmaat. Vooral bij het melken komt dit tot uitdrukking in de opbrengst. Ongeregeld melken, nu vroeg en dan weer laat is schadelijk voor de gemoedsrust van de koe en voor het banksaldo van de boer. Als U een koe hebt, die vlot is in het melken, plaats die dan vooraan in de rij en laat de trage melkers achter komen.

Wist U, dat een schop of een slag, in kwaadheid aan een koe toegebracht, Uzelf een verlies van vijf tot vijftien pond melk kan kosten? Schrik, onrust en lawaai brengen de koeien ertoe, de melk "op te houden". terwijl rust en een goede behandeling ten zeerste gewaardeerd en ook beloond worden. Het masseren van de uier met een vochtige warme doek voor het melken brengt twee voordelen op; schoner melk en meer melk. Er is werkelijk meer nodig om een goede melker te zijn dan het bezit van een paar sterke polsen of vaardigheid in het aanbrengen van de melkmachine.

Tarwe-Rogge kruising.

In Manitoba wordt momenteel gewerkt aan een zeer bijzondere oogst; de oogst van 100 acres experimenteel graan, dat een kruising, of eigenlijk vele kruisingen, is van tarwe en rogge. Na jarenlang experimenteren is het thans zover, dat proeven genomen kunnen worden met dit graan, om na te gaan, welke waarde het heeft als bakgraan, welke hardheid het bezit, enz. Vorig jaar was er maar 11 pond van deze kruising beschikbaar. Dit zaad werd toen in Californië uitgezaaid, en geoogst, waarna nog hetzelfde jaar een tweede gewas in Manitoba werd uitgezaaid, dat nu geoogst is.

Hoewel de deskundigen zeer voorzichtig zijn in hun voorspellingen, is toch wel duidelijk, dat men thans op weg is naar een graansoort, die een belangrijke stap zal zijn in de strijd om de voedselvoorziening op peil te houden met de bevolkingsaanwas. Het nieuwe graan heeft een enorme aar, ongeveer tweemaal zo groot als van Selkirk tarwe, het heeft stevig stro, dat wel zes voet lang kan worden en een opbrengst van 60 bushel per acre schijnt verwacht te mogen worden. De onderzoekingen op dit gebied zijn gaande vanaf 1954 bij de University of Manitoba.

Meer Cooperatie.

Het cooperatiewezen, dat in Canada al bestaat vanaf 1789, toen in Nova Scotia en Quebec de eerste landbouw-cooperaties begonnen te werken, is de laatste jaren belangrijk toegenomen. De totale omzet steeg in een jaar met 92 millioen dollar en bedraagt meer dan 1244 millioen dollar, volgens de afdeling Economie van het Ministerie van Landbouw. Deze cijfers zijn verkregen uit gegevens van 2882 cooperatieve verenigingen in Canada. Het totale ledental wordt geschat op ongeveer anderhalf millioen.

Het laatste jaar werd ongeveer een derde van alle landbouwproducten cooperatief verhandeld. De toename is merkbaar in alle provincies. Zowel de afzet van de farmproducten als de aanschaffing van benodigdheden vind in toenemende mate op cooperatieve basis plaats. De grootste post wordt ingenomen door vee, tweede in grote is de afzet van zuivelproducten. Hoewel het Credit Union bedrijf ook een vorm van cooperatie is, werd dit niet in bovengenoemde cijfers inbegrepen.

P. VELDHUIS †

Donderdagmorgen, 13 Augustus, is na een langdurige ziekte, vrij plotseling overleden de Heer P. Veldhuis, in leven machinezetter bij de Guardian Publishing Company Ltd.

Ongeveer vijf jaar geleden trad Mr. Veldhuis na aankomst uit Nederland in dienst bij deze onderneming en heeft sindsdien zijn volle krachten aan het bedrijf gegeven, totdat ziekte hem dwong zijn werk te stoppen. Vele kolommen van Calvinist-Contact zijn door hem gezet, terwijl hij ook aan verschillende brochures en boeken heeft gewerkt.

Nadat hij verleden jaar een operatie had ondergaan, hoopten allen dat hij binnen afzienbare tijd zijn werk weer zou kunnen hervatten. De ziekte bleek echter niet te zijn bedwongen en kwam enkele weken geleden in heviger mate terug. Nog vrij plotseling kwam er een einde aan zijn leven. Gedurende de laatste weken vóór zijn overlijden sprak hij meermalen zijn verlangen uit om naar zijn Hemelse Vader te mogen gaan.

Mr. Veldhuis laat zijn vrouw en een getrouwde dochter achter.

De begrafenis had plaats op Zaterdag 15 Augustus en werd wegens vacantie van Rev. Joh. Bekkering geleid door Rev. H. J. Van Nie, predikant van de Reformed Church te Stoney Creek. De baar werd gedragen door het personeel van de drukkerij. Aan de groeve werden de weduwe en haar kinderen toegesproken door Mr. D. Farenhorst namens allen die met de overledene in het bedrijf samengewerkt hebben.

CAVLINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.
Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

Wie de Zoon niet heeft . . .

Langs een strand dichtbij Madras liepen in 1915 twee mannen, diep in gesprek. De ene was Mahatma Gandhi. De andere was Frank Buchman, de oprichter van de beweging Geestelijke en Morele Herbewapening of in het Engels: Moral Re Armament (MRA). Een blijvende vriendschap werd op die dag tussen deze mannen gevormd.

Een kleinzoon van de grote Gandhi, Rajmohan Gandhi vertelt in het blad "MRA Pictorial" onder meer het volgende:

"Mahatma Gandhi was mijn grootvader. Door zijn leven is India politiek zelfstandig en vrij geworden en hebben millioenen de hoop gevonden voor een antwoord op het eeuwenoude Aziatische probleem.

Wat was zijn geheim? Hij bracht geen enkele nieuwe theorie. "De manier waarop ik leef zal mijn filosofie zijn," was zijn antwoord aan hen die hem vroegen naar zijn geloof. Hij was van eenvoudige geboorte; maar op een bepaald punt in zijn leven besloot hij dat hij wenste wedergeboren te zijn en Gods leiding in zijn leven te aanvaarden. Hij kon zorgen voor de nood van India omdat hij eerst gezorgd had voor zijn eigen morele nood. Nu meer dan ooit heeft India de geest nodig die hij bracht. We hebben met een dure prijs geleerd dat onze beste plannen gedoemd zijn tot mislukking zolang wij de innerlijke kwaliteiten van discipline en offerbereidheid missen, waardoor mijn grootvader gekenmerkt was."

●

Hebt U opgemerkt, dat hier op een enigszins vreemde manier omgesprongen wordt met wedergeboorte en de leiding Gods? Het is de moeite waard om te zien, wat hierover nog meer gezegd wordt:

"Dat ik de kleinzoon van een groot man ben, maakte me niet automatisch een goed man. Frank Buchman heeft mij geholpen mezelf eerlijk te onderzoeken en hij heeft mij getoond, wat ik kan doen met mijn leven. Ik ontmoette hem voor het eerst in 1956 op een treinperron in Parijs. In die tijd was ik erg cynisch en een echte Marxist. Ik was afgestudeerd aan de Universiteit van Delhi en was onderweg naar Edinburgh voor een journalistieke opleiding. Dr. Buchman was op doorreis, maar hij nam alle tijd voor een gesprek met mij.

Tijdens mijn verblijf in Edinburgh woonde ik bij een Schots gezin dat geheel in de MRA leefde. Hun levens boeiden mij. Ze schenen een belangrijke opdracht in hun leven te hebben, die hen volledig bevredigde. "Heb je wel eens naar God geluisterd?" werd me gevraagd, "Hij kan Zijn gedachten aan je doorgeven". Inwendig lachte ik daar om, maar als ik lette op de gedragingen van deze mensen wist ik, dat hier iets was, dat totaal nieuw voor mij was.

Op een dag kreeg ik de gedachte: "Werp je leven in Gods handen. Hij leidde je grootvader en Hij kan ook jou leiden". Die nacht kon ik niet slapen. Zonder ophouden was er de gedachte in mijn geest: "Schrijf je vader en beken hem, dat je oneerlijk bent geweest en je niet als een echte zoon hebt gedragen". In de koude nacht gehoorzaamde ik, stond op, stak een vuur aan en schreef een briefje. Dit was mijn bekering. Ik besloot van toen aan te doen wat God me zeide. Dat hield ook in dat ik aan de Delhi Autobus maatschappij het geld toezond, dat ik hen ontstolen had door in mijn jonge jaren dikwijls mee te rijden zonder te betalen. Ik bracht de verhoudingen in orde met sommige familieleden die ik voorheen niet uit kon staan of op wie ik jaloers was geweest en vroeg vergeving aan twee mannen, die in ons huis als knechten werkten, voor mijn vroegere hooghartige houding tegenover hen."

●

Zoals deze Gandhi en zijn beroemde grootvader zijn er over de gehele wereld vele volgelingen van het "evangelie" van de MRA, de boodschap van de nu tachtigjarige Frank Buchman. Het zijn "wedergeboren" mensen, die een bekering meegemaakt hebben en nu een nieuw leven leiden, een leven, waarvan ze blijmoedig getuigen, dat het door God geleid wordt.

Hun boodschap klinkt als het Evangelie, maar U zult er nooit de heerlijke Naam van de Here Jezus in vinden. Inplaats van de enige naam, die onder de hemel gegeven is, waardoor men kan zalig worden, hebben deze mensen zichzelf geplaatst, hun eigen zelfbeheersing, waarmee zij hun lagere begeerten zeggen te onderdrukken om zo door zelfonderzoek en zelfheiliging tot een voorbeeldig leven te komen. Deze zelfheiliging noemen ze dan "de leiding Gods" in hun leven, maar ze passen daarbij angstvallig op, om niet te zeggen, welke God ze bedoelen, zodat de christenen, mohammedanen, hindoes en buddhisten allemaal ongestoord aan hun eigen god kunnen denken.

Dit "evangelie" wordt gepredikt in vrijwel alle landen, maar het schijnt vooral veel invloed te hebben in de Aziatische landen en speciaal in de kringen van vooraanstaande mensen, intellectuelen en politieke leiders. Het is een evangelie van hoogstaande principes; men heeft er de bekende vier punten voor, die men ook in het ware evangelie van Jezus Christus vindt:

Absolute oprechtheid
absolute reinheid van hart
absolute onzelfzuchtigheid
absolute liefde

Het is een evangelie, dat er wel in gaat. Men behoeft niet van genade te leven, men kan zijn eigen "verlosser" zijn en zijn eigen God kiezen. Bovendien is men z'n eigen heilige geest, door zichzelf te onderzoeken en te heiligen.

●

Dit evangelie is meer verbreid dan we zo zouden denken. Er zijn zendelingen, die het over de ganse wereld verkondigen. Er worden conferenties gehouden op hoog niveau. Want het opmerkelijke is, dat dit een evangelie is, dat nu eens niet "voor de wijzen en verstandigen verborgen is, en aan de kinderkens geopenbaard", integendeel, het grote dezer wereld werd door deze "god" uitverkoren, en het machtige der aarde. Juist onder de hogere politieke leiders worden de aanhangers van deze leer gevonden, maar ook onder de hogere religieuze leiders.

Buchman, de oude profeet van Moral Re Armament is een persoonlijke vriend van Conrad Adenauer (volgens MRA pictorial) en werd bij de Paus in audientie ontvangen. Een hoofdman van de Sioux Indianen verklaarde onlangs tijdens een wereldconferentie te Mackinac: "Onze mensen vinden hier de toekomst der wereld. We hebben Dr. Buchman de goede naam gegeven, toen onze stam hem als "bloedbroeder" opnam: A-Wo-Zan-Zan-Tonga — Groot Licht uit de duisternis".

Meer behoeven we er eigenlijk niet van te zeggen; de feiten spreken duidelijk genoeg voor zichzelf. Hier is een van de vele valse profeten. Wie de Zoon niet heeft, die heeft de Vader niet, al kan hij nog zo mooi over God spreken.

●

Alleen nog dit; het is hoogst merkwaardig, hoe goed deze mensen het ware evangelie kennen en kunnen nabootsen. Beklemmend zijn de ijver, de nauwgezetheid, de blijmoedigheid en de overtuiging, waarmee men spreekt van Wedergeboorte, Bekering, Leiding Gods, Zelfonderzoek, Liefde tot de naaste enz. Beschamend is ook hun wereldwijde "vision" en hun zendingsijver. Alleen het geloof, dat kennen ze niet, dat is hen een dwaasheid. "De Zoon des mensen, als Hij wederkomt, zal Hij nog geloof vinden op de aarde?"

Ad. O.

Nuchter blijven

(Vervolg van pag. 1)

men. Dat is de gehoorzaamheid van ons verstand en pas dan kunnen we werkelijk ons verstand gebruiken. Petrus noemt dat juist nuchterheid. In mijn bijbel staat boven het voorgaande gedeelte "De levende hoop", waarop Petrus voortbouwt als hij zegt: "Daarom". Omdat wij een levende hoop hebben op een heerlijke erfenis, die in de hemelen bewaard wordt voor ons, daarom is het helemaal niet nuchter om ons verstand te laten heersen in ons leven, maar het geloof in die hoop moet voortaan ons leven beheersen tot heiligheid in al onze wandel, waarbij we ons verstand gebruiken, om de gehoorzaamheid te volbrengen.

Ook Paulus, een man met veel gezond verstand, wist wat nuchterheid is. Aan de jonge gemeenten in zijn tijd schrijft hij: "Want gij weet zeer wel, dat de dag des Heeren alzo zal komen gelijk een dief in de nacht.... Zo laat ons dan niet slapen gelijk als de anderen, maar laat ons waken en nuchteren zijn.... aangedaan hebbende het borstwapen des geloofs en der liefde." (1 Thess. 5)

Nuchter zijn en waken heeft volgens de Bijbel alles te maken met het geloof en met de verwachting van de wederkomst des Heren. Dat is een van de weinige dingen, waarvan we zeker kunnen zijn wat de toekomst betreft. "Het einde aller dingen is nabij; zijt dan nuchteren, en waakt in de gebeden". (1 Petr. 4 : 7)

Als zo ons leven wordt beheerst door de haast, waarmee Jezus wederkomt, dan krijgt het woord nuchterheid een geheel nieuwe betekenis en dan wordt het verstand plotseling gewillig om op een ondergeschikte plaats dienstbaar te zijn in de gehoorzaamheid aan onze roeping tot getuigenis. Dan is het onmogelijk, dat wij met ons verstand het geloof afremmen in zijn dadendrang, maar dan zal ons verstand de wegen vinden waarlangs de gehoorzaamheid der liefde tot de grootste ontplooiing komt.

Dan is het verstand werkelijk ons niet voor niets gegeven. Want gij zult de Here Uw God liefhebben met geheel Uw hart, en met geheel Uw verstand. "Een iegelijk, gelijk hij gave ontvangen heeft, alzo bediene hij dezelve aan de anderen, als goede uitdelers der menigerlei genade Gods.

Indien iemand spreekt, die spreke als de woorden Gods; indien iemand dient, die diene als uit kracht, die God verleent; opdat God in allen geprezen worde door Jezus Christus, welke toekomt de heerlijkheid en de kracht, in alle eeuwigheid, Amen. (1 Petr. 4 : 10 e.v.).

Ad. O.

-I-N-F-L-A-T-I-E-

(Vervolg van pag. 1)

"Tools to contain inflation are available —what is necessary is the will and determination of the people and the authorities to use them."

Dit rapport maakt duidelijk, dat de overheid — elke overheid, maar speciaal de federale regering — de zaak in handen kan houden door belastingen en financiële maatregelen. Maar het zegt ook, dat de overheid machteloos is zonder de medewerking van een goed ingelicht publiek. Daarom gaat er van dit rapport een boodschap uit naar Mr. en Mrs. Canada: houdt de rem stevig op de eisen voor hogere lonen en meer publieke diensten die anders niet in evenwicht blijven met de toename van de productiviteit.

Bij het overzicht van de snel stijgende prijzen, lonen en regeringsuitgaven sinds de tweede wereldoorlogen worden in het rapport geen speciale fouten aangewezen. Het richt zijn boodschap geheel op de toekomst, als een waarschuwing dus. In werkelijkheid was er aanvankelijk wel directe critiek, maar deze werd uit het rapport geschrapt voor het gedrukt werd. Er werd verwezen naar "substantial increase in government expenditures, particularly on the part of the federal govenment".

Met veel wijsheid heeft de commissie besloten, de laatste acht woorden van die bewering te schrappen, waardoor het een heerlijke algemeenheid werd. Niettemin geeft dit rapport stof tot nadenken — voor de overheid, voor de zakenwereld en de industrie; voor de arbeider en de huisvrouw. En daarvoor heeft de Senaat deze keer een eresaluut verdiend.

(Mc.D.)

IN DE GEVANGENIS

Bent U wel eens in de gevangenis geweest? Niet als een bezoeker, maar als een gevangene? Het kan er maar zo een keer van komen, want dat heeft Jezus ons voorspeld: "zij zullen.... u overleveren in de gevangenissen..." (Luk. 21 : 12). En eens zal Jezus zeggen: "Ik ben in de gevangenis geweest..." (Matth. 25 : 36). We mogen dus best eens wat meer aandacht aan de gevangenissen gaan geven.

Niet alleen de mogelijkheid, dat wij nog eens voor Christus in de gevangenis mogen zitten is belangrijk, maar we hebben direct al te maken met de opdracht in Matth. 25 om de gevangenen te bezoeken. Of zoals Paulus het zegt in Hebreeen 13 : 3: "Gedenkt de gevangenen, alsof gij mede gevangen waart."

Niet in elk dorp in ons land staat een gevangenis, maar wel in verscheiden plaatsen. Wie nu in een plaats met een gevangenis woont, mag het zo zien, dat die gevangenis voor hem niet een hinderlijke aanmaning is, om al zuchtende een plicht te volbrengen, maar een genadige kans van God, om er wat liefde uit te delen. En zoals men door gastvrij te zijn in onwetendheid engelen kan herbergen, zo kan men door de gevangenissen te bezoeken zonder het te weten Jezus tegenkomen in de persoon van een boef, die zijn straf uitzit, maar die tot het geloof in de Heiland is geroepen.

☆

Van de bekende oud-verzetsstrijdster Corrie Ten Boom, die nu de hele wereld afreist als evangeliste omdat ze haar geluk in Jezus niet op kan, lazen wij kortgeleden het volgende:

"In Duitsland vind ik overal de wonden en littekens van de oorlog. Een moeder laat mij een brief zien van haar zoon Carl. Hij is een gevangene in Nederland. Hij was één van de Aufsehers in de oorlogstijd en waar hij zijn wreedheden heeft gedaan, moet hij nu zestien jaar gevangen zitten. Maar zijn brief is opgewekt. Hij schrijft: "Vader, moeder, ik heb de Here Jezus als mijn Heiland aangenomen. Hij heeft mij een kind van God gemaakt. Al mijn zonden heb ik bij Hem gebracht en Hij heeft ze in de diepte der zee geworpen."

Al ik die brief lees, besluit ik bij mijn Koningin voor deze man amnestie te vragen.

Een kind van God staat sterk in zijn strijd tegen de duivel. Carl heeft nu ook de autoriteit van Jezus' naam. Zoals een verkeersagent de autoriteit van de wet achter zich heeft en het verkeer voor hem stoppen moet, zo moet de duivel wijken voor de naam van Jezus. Ieder kind van God heeft de autoriteit van die naam, die boven alle naam is.

Voor ik mijn brief schrijf bezoek ik Carl. Hij is in de gevangenis van Vught. Ik zie weer terug die binnenplaats, waar Bep en ik gestaan hebben, niet wetend wat ons wachtte. We stonden tussen een rij mannen en men vertelde ons dat wij nu wel doodgeschoten zouden worden.

Ik ril als ik deze plaats weer zie. En nu kom ik in een cel bij Carl, mijn vroegere Aufseher.

"Ik kom je de groeten van je ouders brengen, Carl."

"Hebt U die gezien?"

"Jazeker, ik kom juist van Duitsland."

Carl's ogen worden vochtig en hij fluistert: "Hoe maakt moeder het?"

"Goed, Carl, ze is zo blij dat je de beslissing voor Jezus gemaakt hebt en nu een kind van God bent."

Ik vertel hem van mijn bezoek bij zijn ouders en vrienden. Dan ineens zeg ik: "Ik ben ook in deze gevangenis geweest."

"Ja? Wanneer?"

"In 1944."

Carl wordt bleek en ziet me aan.

"Dan kennen we elkaar."

"Ja, we kennen elkaar."

In onze herinnering zien we beiden weer de wreedheden die Carl gedaan heeft, maar dan zegt hij, en een glans van blijdschap is op zijn gezicht: "Wat ben ik blij dat mijn zonden weg zijn."

Een donkere gedachte komt bij me op: "Wat? Is 't zo makkelijk? Jawel, onderdehand zijn vader, Bep, Kik mijn neef en zovele anderen omgekomen in gevangenissen en concentratiekampen door jouw wreedheid en de wreedheid van je kameraden. En nu je zonden weg? Is het zo eenvoudig?"

Ik zeg niets, 't zijn gedachten die in mij opkomen. Maar dan zie ik ineens wat ik doe. Jezus heeft Carl's zonden in de diepte der zee geworpen, vergeven en vergeten en probeer ik nu niet ze weer op te vissen?"

Deze evangeliste bekende later, dat ze daar, op bezoek bij een grote boef, een zegen ontving door te leren, haar vijanden beter lief te hebben.

Maar natuurlijk, aan het doen van Gods geboden is altijd "groten loon" verbonden. Nu moeten wij niet gaan zeggen, dat het ons niet om loon te doen moet zijn. Zou er wel één kind van God bestaan, dat kan zeggen, dat hij de gevangenen niet bezoekt, omdat hij bang is, dat hij dan teveel loon zal ontvangen? We kunnen het loon en de schenking daarvan rustig aan de Here overlaten, maar de gevangenissen staan er niet voor niets.

De wereldling is ons al zo vaak voor geweest; het lijkt er op of hij ons ook zelfs nog de baas is in 't betrachten van naastenliefde en zelfopoffering. Zij, die de gevangenissen bezoeken zijn niet alleen Godsgezanten; er komen ook mannen en vrouwen met geen andere boodschap dan de verheffing van het morele peil van de mens. Dat moge op zichzelf een lofwaardig streven zijn, maar elke morele of sociale verbetering zonder het geloof in de Heiland is tenslotte toch onvoldoende. Bovendien is het vaak moeilijker, een hoogstaand mens tot Christus te brengen, dan een sloeber, die geen stand heeft op te houden. Gaat dan uit, en dwingt ze om in te gaan... Het kan zijn dat U Jezus er ontmoet.

Ad. O.

Gebed van de Cipier

Heer, in mijn handen liggen de sleutels
de koude sleutels van de genummerde sloten
en in mijn hoofd staan de namen
van hen die de dag dichttrokken
tot een nacht, een leeftijd lang
omderwille van de zelfzucht.

Heer, straks zal ik het brood moeten brengen
het brood leggen in een hand die zich vergreep
een mens die verder ging dan U wilde
en nu geschonden is, een leeftijd lang.

Heer, in mijn hart staan de gezichten
van hen die hun vader, hun moeder zijn
en die zagen dat Satan hun kind
inschreef in de registers van de haat.

Heer, leg hen een hand op de schouder
en dek hun ouderschap toe
met de onzegbare zegen van Uw troost
Gij kent de zware deuren, het grijs van de uren
de dag en de nacht van de dolende mens.

Heer, leer mij voortaan beter bidden
voor de ander
voor hun behoud.

Heer, leer ons allen beter bidden
leid ons niet in verzoeking
en verlos ons van de boze.
Amen.

C. JOH. SCHREURS

Verschillende keren per week krijgt deze jonge gevangene en tachtig van zijn medegevangenen in de Oakalla Gevangenisboerderij te Vancouver, B.C. bezoek van meisjes, vrouwelijke studenten en onderwijzeresjes, die met hen komen dansen, spelletjes doen of praten. Het meisje studeert Sociaal Werk aan de Universiteit van British Columbia. De jongen behoort tot de Young Offenders Unit, een groep veroordeelden, die naar het oordeel van de gevangenisdirectie nog niet geheel verhard zijn in het kwade, hoewel ze als regel zeer moeilijk te benaderen zijn. Het geregeld contact met deze meisjes heeft echter verscheiden van de jonge misdadigers veranderd; ze laten hun onverschillige houding varen en gaan meer letten op hun spraak en op hun uiterlijk.

Verbetering van het morele en sociale peil van de gevangenen is een weldaad, maar er is toch nog een betere boodschap voor de gevangenen. Daarop doelde Jezus, toen Hij sprak van de dag, waarop Hij ook tot ons zal zeggen: "Ik ben in de gevangenis geweest...".

Jezus is gekomen "om de gevangenen loslating te prediken" en Hij vraagt van al Zijn volgelingen, dat zij hetzelfde doen, want er is geen terrein in het leven, waar wij de duivel de alleenheerschappij mogen geven. Christus is Koning, ook in de gevangenis.

Days Are Getting Longer

The reason why the 24-hour day is gradually lengthening, a fact which has been puzzling scientists for the past 200 years, is still a mystery according to two American scientists studying the problem.

Each year the day lengthens at an average rate of about one hundred-thousandth of a second per day, say Professors Walter H. Munk and Gordon J. F. MacDonald, of the University of California. Thus a day is now two-hundredths of a second longer than it was 2000 years ago.

In simpler terms, a clock set at the time of Christ's birth would now be about two hours fast. This is because of the gradual slowing down of the earth's rotation, the scientists say, but they have not yet found the cause.

Changes in the length of the day do not, however, pursue a regular rhythm. There are fluctuations from year to year or even from month to month. This, it is thought, is due to the fact that the earth is not a stable body but is composed of a hard outer crust and a soft interior which rotate at different speeds.

The first scientist to notice the lengthening of the day was Edmund Halley, English astronomer of the 18th century. Halley found that the dates calculated by astronomers for eclipses of the pre-Christian era did not agree with dates indicated on early Babylonian tablets and Greek papyri.

Scientists later investigating the problem decided that this slowing down was due to loss of energy in ocean tides. Data gathered by Professors Munk and MacDonald, however have shown that the energy of the tides is not enough to accound for the phenomenon. They intend to continue their researches for the cause. (UNESCO)

Figuren uit Canada's Historie:

MACLEOD

De onstuimige dagen van de kolonisatie van het Amerikaanse Westen vormen een schijnbaar onuitputtelijke bron van materiaal voor korte verhalen, films, vervolgverhalen voor televisie en radio. Veel daarvan is natuurlijk fantasie maar mannen als Wyatt Earp of Doc Holiday hebben werkelijk bestaan, losbandige nederzettingen zoals Dodge City en Tombstone werden werkelijk geregeerd door de "six-shooters" der bandieten, en de Indianen vochten werkelijk gedurende vele jaren een bittere strijd tegen de troepen van de Verenigde Staten. Het was een romantische, wrede en bloedige tijd waarvan gezegd werd dat er "geen wet ter Westen van Chicago en geen God ten Westen van Dodge City" was.

Het kostte veel tijd en grote inspanning voordat de regering van de V.S. haar autoriteit over deze rijke en kloeke nieuwe gebieden in het Westen bevestigd had.

Waarom ging het niet op dezelfde wijze in het Canadese Westen? Niet omdat de Indianen aan de canadese zijde van de grens vredelievender waren dan hun broeders ten zuiden van de grens - in feite waren de Blackfoot Indianen, wanneer zij eenmaal ontvlamden, even gevaarlijk als de Sioux. Ook waren de bont- en whiskey handelaren van de canadese prairies bepaald geen ordelievende en godvrezende lieden. Verre van dat.

Het antwoord ligt hierin dat de Canadese regering zo vooruitziend was wet en orde in te stellen *voordat* de grote stroom blanken het Canadese Westen had bereikt, en niet daarna zoals het in de Verenigde Staten het geval was geweest.

Er moet natuurlijk worden toegegeven dat de officiele instanties in Ottawa hiertoe werden aangemoedigd door de ervaring van de V.S. die zich juist in het midden van de Indian Wars bevonden toen de nieuwe Dominion of Canada besloot daadwerkelijk bezit te nemen van de uitgestrekte gebieden ten Westen van Fort Garry (het huidige Winnipeg).

De "Queen's Law" werd in het Canadese Westen geintroduceerd door middel van de North-West Mounted Police, de huidige R.C.M.P. Deze werd in 1873 gevormd niet zozeer als een politiemacht dan wel als een elite cavalerie eenheid die door zijn grote mobiliteit in staat was in uitgestrekte gebieden toezicht te houden. Daar het slechts een kleine groep was - het waren slechts een 300 officieren en manschappen die in 1874 uitrukten om bezit te nemen van alle gebieden tussen de amerikaanse grens en de woeste gronden van de Arctic, tussen Winnipeg en de Rockies - moest ieder lid een buitengewoon man zijn, dapper, eerlijk, waardig, vriendelijk maar vast beraden. Speciaal de officieren moesten mannen van het hoogste kaliber zijn want zij moesten soldaat, administrateur en rechter tegelijk zijn. Daarom was het gelukkig dat de twee hoogste posities in de North-West Mounted Police in handen waren van twee buitengewoon grote leiders en bijzonder wijze mannen, de Commissioner Luitenant-Kolonel G.A. French en de Assistant Commissioner Luitenant-Kolonel James Farquharson Macleod.

Het was MacLeod die tenslotte de grote vredestichter van het Westen werd. Hij stond direct als tweede commandant onder French tijdens de grote mars naar het Westen van de Mounted Police, in de zomer van 1874. Daarna keerde de Commissioner terug naar het Oosten en liet MacLeod achter aan het hoofd van de helft van de politiemacht die zou overwinteren in de Foothills van de Rockies, op het meest westelijke punt dat zj bereikt hadden. Daar werd Fort MacLeod opgebouwd aan de Old Man River, ten westen van wat nu de stad Lethbridge is. Dit fort werd het hoofdkwartier van MacLeod van waaruit hij zijn zware taak uitoefende.

Macleod was wel bijzonder geschikt voor deze positie. Hij had zijn opleiding genoten aan het Upper Canada College in Toronto en aan Queen's University in Kingston waarna hij advocaat was geworden. Tijdens de Riel Rebellion verwisselde hij de toga voor het zwaard. Hij onderscheidde zich in deze korte maar hevige campagne en werd beloond met de Order of Michael and George terwijl hij bij de formatie van de North-West Mounted Police een permanente aanstelling bij deze macht verkreeg. In 1877 volgde hij Kolonel French op als Commissioner. Drie jaar later keerde hij naar de justitie terug, eerst als magistraat en later als rechter aan het Supreme Court van de North-West Territories zoals het huidige Alberta en Saskatchewan toen genoemd werden.

Onder de grootste praktische successen van Macleod behoorde de snelle en bloedeloze instelling van het toezicht over de Sioux en het verdrag van 1877 met de Blackfoot Indianen. De Sioux stammen onder Chief Sitting Bull hadden de amerikaanse cavaleriemacht van Generaal Custer vernietigd in de Battle of the Little Big Horn River, op 25 juni 1876, maar na deze overwinning leden zij de ene militaire terugslag na de andere. Uiteindelijk zagen zij geen andere uitweg dan naar Canada te vluchten waar de amerikaanse troepen hen niet konden volgen. De Sioux hadden grote ontberingen geleden en waren verbitterd en oorlogszuchtig en verwaand in de wetenschap dat zij de blanke troepen in een verhit gevecht hadden verslagen. Dat Commissioner Macleod met slechts 214 man te zijner beschikking in staat was de vrede met de Sioux te bewaren - iets waarin troepen van verscheidene duizenden in de V.S. niet geslaagd waren — was een schitterend voorbeeld van vastberadenheid, diplomatie en begrip van de indiaanse geest. Deze eigenschappen toonde Macleod weer in het verdrag waarbij de Blackfoot Indianen hun gebieden aan de Kroon afstonden in ruil voor jaarlijkse betalingen in natura of in contanten. Deze beide feiten, de vredestichting met de Sioux en de definitieve regeling met de Blackfoot Indianen waren het resultaat van het morele overwicht dat de North-West Mounted Police onder Macleod in het Westen zowel over indianen als blanken had verkregen. De rode jassen waren het symbool geworden van recht en eerlijk handelen in zo'n grote mate dat het vrijwel nooit nodig was geweld te gebruiken om de wetten van het land te handhaven.

De stad Fort Macleod is verrezen rondom de met palissaden gebarricadeerde blokhuizen van waaruit Macleod eens het Westen regeerde.

(CS)

Weekly X-Word Puzzle

ACROSS
1. Reject disdainfully
6. The new frontier
11. Vietnam city
12. Brazilian plant
13. Girl's name
14. Wide-awake
15. Moist
16. Teutonic language
18. Forbids
19. Wall (Scot. var.)
21. Small drums
24. Mast
26. Ireland
28. Monkey space traveler
29. Potter's clays
30. Greek letter
31. Level
32. Taxes
35. Large worm
38. Unit of electrical capacity
39. Valuable fur
41. A flavoring
42. Arm joint
43. Guide
44. Pauses

DOWN
1. Irish playwright
2. Window glass
3. One
4. Decay
5. New York waterfalls
6. Wound marks
7. Florida tree
8. Region
9. Ontario city
10. Devour
17. Enthrall
18. Caliber
20. God of war
21. Detroit Tigers, for one
22. Moving about
23. Chief deity (Babyl.)
24. Vestige
25. Greek letter
27. Bureau
31. Kind of duck
33. Great Lake
34. Flower receptacle
35. Subsides
36. Vent
37. Stitches
38. Divine law (Rom.)
40. Malt beverage

ANKE

door

FOKA VAN LOON

(48)

KORTE INHOUD: Anke, het aardige meisje van het Noord Hollandse platteland is na haar huwelijk met de handelsreiziger Harry Millenaar een stadsmevrouwtje geworden. Maar ze heeft haar eenvoud en haar warm gevoelig hart meegenomen naar het bovenhuis in de stad. Ze zingt vaak als ze alleen thuis is en brengt daarmee fleur in het leven van haar beneden buurman, de oude en blinde heer Van Garderen, die veel geniet van haar zingen, hoewel hij spot met de woorden, die ze zingt. Hij heeft lang geleden de kerk de rug toegekeerd. Zijn vrouw is een trouw lid van de R.K. Kerk en ze bid veel voor haar afgedwaalde man.

• • •

De volgende dag sloffen haar oude voeten bij het krieken van de morgen ter vroegmisse.

Anke, op de drempel van het ontwaken, hoorde haar voorzichtig de deur achter zich sluiten. Allang hebben Harry en zij vermoed, waarom de oude Mevrouw van Garderen zo trouw en fanatiek is in 't volbrengen van haar plichten en wat haar naar de kerk drijft. De gemeenschap der Heiligen kan ook beoefend worden in de vroege morgenwaken.

Anke's handen vouwen zich onder 't dek en ze bidt voor haar oude vriendin, waar ze haar zwakke lichaam vergeefs aftobt, om het levende water te kunnen kopen, dat God geeft om niet en ze paart haar smeken, aan de angstroep van haar, die de rozekrans aftelt: "Here, behoud zijn ziel!"

Aan het ontbijt zegt ze tegen Harry met deernis in haar stem: "Wat ging die oude stakkerd al weer vroeg naar de kerk!"

"Er valt een zieltje mee te winnen, vrouwke, daar zijn die Roomsen fel op," antwoordt hij meesmuilend en bedient zich onderwijl rijkelijk van wat er op tafel staat. Ergernis kleurt haar wangen, haar ogen schieten vuur. "Hè Harry, wat kun je toch hard zijn en — ongevoelig," denkt ze er achter aan, maar houdt 't woord nog binnen. Niet omdat ze bevreesd behoeft te zijn, dat ze hem zal kwetsen. Hij laat zoiets langs zich glijden, leerde haar de ervaring van haar huwelijksweken al. Ze wil zich deze wetenschap echter niet te zeer bewust maken, door nieuwe bewijzen. Zijn tekort aan diepte moet om der wille van haar liefde, niet te vaak worden blootgelegd.

Van de overkant der tafel legt zijn hand een sneedje op haar bordje.

"Kom meisje, eet nog wat. Ik wil, dat je goed op je zelf past."

Zijn vrolijke blauwe ogen zoeken in de hare dezelfde vreugde om een nieuw teer geheim, dat nog alleen van hen beiden is. Gisteravond heeft haar vage schuchtere aanduiding hem bovenmate gelukkig gemaakt. Ze raakt nog maar node aan het vreemde, bijna beangstigende onbekende, dat straks aan haar voltrokken moet worden, eer ze geraken kan tot moederweelde. Daarom vliegt het bloed opnieuw naar haar fragiel gezichtje.

"Jij zorgt al voor me!" verweert ze zich flauwtjes en eet zwijgend verder. Haar gedachten spinnen echter voort. Plots verheldert een zonnige lach haar gelaat: "Wat is 't?" vraagt Harry geïnteresseerd.

"Ik probeer me voor te stellen, wat voor ogen ze thuis zullen opzetten, als ze 't nieuws horen."

"Je vader," voorspelt Harry, "noemt je moeder een hele week niet anders dan "Opie".

Anke knikt. Het komt haar niet onwaarschijnlijk voor.

"Moeder schrijft op staande voet een brief met massa's raadgevingen, of ze komt voor alle zekerheid zelf, om me leefregels voor te schrijven."

Harry haalt weifelend en met bedenkelijk gezicht de schouders op. Van een te veel aan weekhartigheid en overdreven zorg heeft hij nooit iets bij zijn schoonmoeder bespeurd.

"Wedden?" Anke kijk strijdlustig. "Ik ken moeder beter dan jij, we vonden 't als kinderen altijd fijn om eens een beetje ziek te zijn, dan was moeder zo zacht en goed en kreeg je allemaal lekkere dingen."

Harry is gaarne bereid zijn mening voor die van Anke te geven. Hij is goede vrienden met z'n schoonmoeder, al is hij in zijn hart buitengewoon dankbaar, dat zijn vrouwtje niet dezelfde neiging als haar moeder heeft, om over alles en iedereen te bazen. Hij is 't van zijn eigen moeder zo geheel anders gewend. Als hij Anke soms vertelt, wat hem in zijn jeugd werd toegestaan, hoe hem elke week een zeker bedrag aan zakgeld werd uitgekeerd en aan welke vermaken hij deelnam, slaat zij, waar zij-zelf zo kort werd gehouden, een gat in de lucht van verbazing.

"Wat ben je schandelijk verwend. 't Is, dat je geen aanleg had een doordraaier te worden, de kans is er je voor gegeven."

"Wel nee, lieve meid, m'n moeder en vader geloofden in me, dat is het hele geheim," weerlegt Harry haar dan. Hij speelt nu met z'n mes en vork en kijkt nadenkend voor zich.

"Waar mediteer je nog over?" wil Anke weten.

"Over twee dingen," schertst haar man, "dat ik heel gauw opstappen moet, wil ik m'n ontslag niet krijgen wegens lijntrekken en dat het toch eigenlijk vreemd is, dat een kind eerst iets moet mankeren vóór moeder het eens een beetje aanhaalt en vertroetelt. Onze zoon of dochter zal niet te klagen krijgen over gebrek aan liefde, vermoed ik!

"Nee," antwoordt Anke warm, "ze zullen 'n gelukkige jeugd hebben, voorzover wij ze 't kunnen geven."

't Is een belofte, waarvan ze in haar onervarenheid de draagwijdte nog niet kent. De twee jonge mensen buigen het hoofd en Harry brengt met bijzondere ernst hun beider nood en vreugde tot voor Gods troon. Ook vraagt hij haperend en met schroom een zegen over het leventje, dat in de verborgenheid is ontkiemd.

Met jongensachtige luidruchtigheid neemt hij dan afscheid van Anke, zonder haar aan te zien en ditmaal kan ze deze pose billijken en verstaan. Ze beantwoordt zijn liefkozing in volle overgave.

In gepeinzen verzonken gaat ze die dag door haar huis; mechanisch verricht ze haar werk. Ze zoekt niet als gisteren afleiding bij haar orgeltje, daar ze volkomen genoeg heeft aan het zoet van het wondere geluk, dat in de lente van het volgend jaar haar deel zal zijn. Wanneer ze haar weinige bezigheden verricht heeft, zet ze zich in een vouwstoeltje op het balcon, waar ze 't uitzicht heeft over de tuintjes der benedenbewoners. De zon schijnt er volop. Een boek heeft ze voor zich, maar ze leest er niet in. Dromerig volgen haar ogen het zwaluwenpaar, dat luid sjilpend en zenuwachtig heen en weer vliegt, om hun kwetterende en piepende jongen, zo mogelijk, te verzadigen. Hun naakte kopjes en gele snavels, die de altijd hongerigen zo ver mogelijk hebben opengesperd, steken ze over de rand van het nest, dat gemetseld is onder de goot van de keukenuitbouw des naaste buren. Anke verlustigt zich in dit levende brokje natuur, midden in de stad.

"De zwaluw legt haar jongskes neer," jubelt 't in haar. Nooit heeft ze het mooie en tere hiervan zo doorvoeld. Ze laat haar fantasie de vrije loop. Over een jaar zal ze, als God het wil, hier niet meer alleen zitten, dan zal naast haar een wiegje staan, op het kussentje een donzig kopje, kleine kraaloogjes zullen rond van verbazing worden over talloze mugjes, die dansen in de zonneschijn en de wolken zien drijven langs de hemel, kleine handjes zullen kraaiend grijpen naar het onbereikbare goud van de zon. Het wordt Anke wonderbaar warm om het hart.

"Ons kanarietje kweelt vandaag niet eens voor haar oude buurman," beklaagt mijnheer van Garderen verongelijkt zich.

(Wordt vervolgd.)

IMMIGRATIE, een uitdaging

Canada's historie is betrekkelijk kort. Het begon allemaal eigenlijk pas met de zeventiende eeuw. Maar al is het boek van Canada's geschiedenis minder omvangrijk dan dat van menig ander land, het is zeker niet minder boeiend. Wie iets leest uit de spannende, eerste bladzijden van Canada's historie wordt altijd weer getroffen door wat die eerste settlers, in de streken van Quebec, wisten tevoorschijn te toveren aan vindingrijkheid, moed, doorzettingsvermogen, vernuft en de buigzaamheid om zich aan te passen. Als iemand praat over immigreren, dat was nog eens immigrant zijn! Kwaliteiten, capaciteiten die in hen verscholen lagen kwamen onder de druk der omstandigheden naar buiten. Zeker, er waren avonturiers. Maar er waren ook anderen. Heel gewone mannen en straks ook vrouwen. Wat hen bewoog daar naar het onherbergzame Quebec te gaan? We kunnen daar naar gissen, maar wat schieten we er mee op? Dat handjevol settlers was onderling verschillend genoeg in die eerste tientallen jaren na het begin der 17de eeuw. Maar de meesten waren heus doodgewone mensen.

Maar het geimmigreerd zijn in dit gloednieuwe, oeroude land dwong hen tot dingen die ze werkelijk ook niet allemaal voorzien hadden. Waartoe ze zichzelf nooit tevoren in staat hadden gedacht. Nu het moest kon het. Nu er de noodzaak was ging het. De smid bakte brood, en het lukte hem, na een poosje, perfect. De molenaar repareerde een kapotte scheepskiel, en het resultaat was verbluffend. Schoenmakers zetten een gebroken arm, en misschien bleef de arm wel stijf voortaan, maar zo'n beetje bruikbaar was een en ander dan toch maar weer wel. Wat moet je ook als er geen dokter is en als niemand anders brood kan bakken of een schip kan repareren!

●

Immigratie werkte als een uitdaging. Niet maar als een uitdaging die je onbeantwoord kon laten, maar als een waar je op in te gaan had.

De immigratie werkt steeds als een uitdaging. Ook in de eeuwen die op de zeventiende volgden. Ook in onze eeuw. Natuurlijk, de ruige omstandigheden zijn veranderd. Het Canada van vandaag is wel grondig verschillend van wat Champlain zag. Het ziet er wel een beetje anders uit dan in Europa. Het is wel een vreemde, wondere wereld die de nieuwkomer vandaag grondig en dat voor vele jaren uit zijn evenwicht brengt. Maar laten we nuchter zijn. In Canada behoeft niemand meer brood te bakken als hij dat niet wil. In Canada behoeft niemand meer rond te lopen met een arm die voorgoed stijf blijft omdat een schoenmaker eraan heeft zitten prutsen. Er zijn hier echte bakkers en echte artsen.

Toch werkt dit nieuwe land op wie komt immigreren nog steeds als een uitdaging. Er is in het immigrant zijn nog steeds de druk die vernuft en vindingrijkheid, die moed en doorzettingsvermogen, dat diep in de mens verscholen ligt, naar voren weet te brengen. Ieder kent daarvan de voorbeelden. Wie kent niet de man die een prima zaak had in Nederland en die hier in de bieten moest werken om er enigszins doorheen te komen. Wie kent niet de diamantbewerker die hier ziekenhuisgangen moest lopen aandweilen omdat er op het ogenblik geen andere baan was en hij zat met z'n taal. Wie kent niet de kantoorbediende die op de kippenfarm iets deed waar hij nog nooit van had gedroomd. Wie kent niet de boer die aan de lopende band moet werken, altijd maar weer dezelfde deurknop in dezelfde deuren. En als iemand toevallig deze mensen niet uit eigen omgeving kent, kan hij er meteen zelf twintig, dertig andere voorbeelden voor in de plaats geven die nog sprekender zijn.

Er zijn er genoeg onder onze immigranten die met het vak waarin ze in Holland werkzaam waren al lang niet tevreden zijn geweest en die "wat anders wilden. Maar dat "wat anders" is bepaald niet steeds datgene waarin ze zich nu thuis voelen. Je zult dan altijd een goede baan als boekhouder hebben gehad in Nederland en hier ineens schroeven moeten uitzoeken in een vettige werkplaats.

Moeten, zeggen we hier. Soms is er geen andere baan. Soms is er wel een andere baan maar je kent de taal er niet voldoende voor. Of het loon is niet voldoende voor het gezin. En dan zie je ineens iemand die nog nooit een spade in zijn hand heeft gehad bezig in de landscaping business! En hij lijkt nog een vakman ook als je hem zo bezig ziet.

●

Het is maar een voorbeeld. Er zijn ook andere voorbeelden, natuurlijk. Er zijn er die in hun vak kunnen blijven. Die verder komen zelfs dan ze ooit in Nederland gekomen zouden zijn. Maar over hen hebben we het hier nu niet. Zij illustreren niet het algemene.

Is dit alles nu enkel iets om somber over te doen? Is dit iets om je hoofd bezorgd over te schudden en te zeggen: wat hebben die mensen met die immigratie toch op hun hals gehaald? Zeer beslist niet.

Die Hollandse ambtenaar van de burgelijke stand die hier een leidende functie kreeg bij een oliefirma, die Korea-soldaat die hier een vlot marcherende kippenfarm heeft, die politieman uit Nederland die hier een eigen boekhoudburau heeft geopend met een paar man

(Vervolg op pag. 7)

WELVERDIEND!

Een bejaarde deelnemer aan de Vierdaagse Wandeltocht in Nederland werd bij de finish hartelijk beloond voor zijn prestatie.

Het was prachtig zomerweer, maar heet, meneer, heet . . . . . !

Dick and John go Overseas

by Rita van Westenbrugge

24

It is around four o'clock when they arrive in Arnhem.

"What shall we take a long walk in the city, or go to the open air museum?" asks uncle Peter.

The boys chorus: "What's that?"

"It is something like a big park with many old farmhouses, shops, and windmills that people used to build many years ago.

From every province in the country beautiful, old buildings which were ready to be torn down, have been taken to the museum. In this way we still have an idea of what a blacksmith's shop looked like, or how a wooden-shoemaker went about his trade. There are big exhibitionhalls, too, filled with wax people, wearing costumes from every part of Holland."

"Say, uncle Peter! Would you believe that many Americans and Canadians still think that everybody in Holland wears a funny old costume and wooden shoes?"

"That may be our own fault, because when we send pictures abroad to advertize our country, they always show girls in lace caps and wooden shoes! Add a few tulips and a windmill, and you have the perfect image of Holland".

"I'll tell everybody what Holland is like, when I get back", says John. "But — I still want a pair of wooden shoes like Albert Jan has. People are going to call me Dutchie, but I don't care".

Ting-ting-ting! Slowly an ice-cream peddler comes closer by.

"Boys, how about a good and big cone?"

The man gets down from his three-wheeler carrier bike, opens a wooden lid at the top, and fills three crisp cones with strawberry ice cream. Very, very-*very* good!

Now back on the bike again.

The city traffic is not quite as busy as in Amsterdam, but still you have to keep your ears and eyes wide open, if you don't want to end up in a hospital or the police station.

The museum grounds are just outside the city.

Going by the cars in the parking area, there must be people from, all over the world: French, Germans, Englishmen, Americans — even a Canadian car from Alberta! Once on the grounds, you hear many different languages too.

Look at the wee little houses people used to build in poor parts of the country, long ago. So low, that you can touch the thatched roof easily, without standing on your toes. And there's a farmhouse in which people and small animals happily lived together, without a wall in between to keep the goat from sampling the breakfast on the table!

Here is the old countryside inn that used to stand in Mom's hometown. Uncle Peter remembers where it was: close to the bridge that every farmer had to pass while on his way to market.

"Let's have a look inside. I want to see if it has been rebuilt exactly the way it was", he says.

John gets tired of looking at all those buildings. They are old, anyhow, and nobody wants them anymore. He follows uncle Peter listlessly. The old kitchen . . . the bedrooms . . . Hey, wait a minute! The man who supervises the inn walks out of the room, talking to uncle Peter all the time. — Look at the funny cupboard beds! How would it feel to sleep behind those red-and-white checkered curtains? John is alone, so why not try? Quick as the wind he takes his shoes off, hides them behind a big chair, and goes up the two steps that lead to the bed. On the inside he closes the curtains carefully, and crawls under the heavy blankets. "It's warm in here", he thinks drowsily. "I have — to get back — to uncle Peter", but his eyes are to heavy, and in less than a minute he drops off to sleep.

Tim and Dick walk on, while uncle Peter still talks with the guide. At last he knows all there is to know, and says goodbye to him.

Where are the boys? Oh, Tim and Dick are over at the entrance of the costume hall, waiting for him.

"Where's John?" is his first question.

"John? We thought John was with you, when you were talking to that guide", says Tim.

"No, he was not there, at least not these last ten minutes. He would not have gone exploring on his own, I hope. The grounds are too big and too busy to find him back easely."

Uncle Peter looks a bit worried.

"Let's have a quick look in this hall. If he is not there, we shall go back to the ticket office to see if anybody dropped him off there. But stay together, otherwise we will have more trouble."

No Johnny in the costume hall. Dick and Tim look everywhere, in all the corners and behind all the showcases. Dick even says hello to a beautifully dressed farmer's wife from Zeeland, without noticing she is made of wax!

At the ticket office nobody knows anything about a lost boy.

Now uncle Peter has to think. "Tim, you stay here to watch the exit. Don't go any other place before we come back. Dick, we stay together and go to all the buildings we visited before. He cannot be swallowed up by the ground, after all. So long Tim."

x-x-x-x-x-x

In the meantime a small group of American tourists are shown around by a guide. He speaks their language very well, and especially the ladies in the part enjoy themselves very much. Everything is "queer" and "quaint", but "Very cute", just the same.

"And this building, ladies and gentlemen, is an old countryside inn, where farmers stopped off on their way to market. Do you care to see the inside?"

Yes, everybody really does.

"Here are the former guest bedrooms. The beds are hidden in that wall" says the guide.

"What are those little doors for on both sides of the bed?" asks one of the ladies. "To close them on cold winter nights-like this" says the guide, and closes the doors firmly. "Noooooohh", somebody wails from the inside.

The ladies jump back as if a ghost touched them. "Wwwhat-what's that?"

The guide is not easily frightened. "Probably somebody who wanted to play a trick on us", he says, opening the doors again. He peeks behind the curtains and sees — a scared little boy who rubs the sleepiness from his eyes!

"Who are you? Where do you come from?" asks the guide. John crawls out of bed, while twelve pairs of eyes watch him in deadly silence. There he stands, his clothes creased, without shoes, his head down!

Then a man's voice, deeply surprised, calls: "Johnny, Johnny Hake, is that YOU? Ha-ha-ha! What a joke! Of course you remember me?"

It's uncle Ed! He turns to the guide: "If there is any damage caused by this young fellow's nap here, I will pay for it". The guide does not think John really was that bad, and lets him go.

Uucle Ed cannot stop laughing: "Boy, isn's it funny that I had to find you here — of all places! You seem to get mixed-up as far as sleeping-places are concerned. Do you remember that morning on the train to Quebec? Where are your Dad and Mom?"

John explains about his biking trip, and together they walk to the exit to see if anybody is waiting there for a lost boy.

"Three cheers for uncle Ed! He found John back!" shouts Dick.

And everybody around joins in the chorus: "Hurray! Hurray! Hurray!"

(To be continued.)

Music in Worship Services

By Arie Verdun

A few months ago an unusual experiment was conducted in one of New England's Episcopal Churches. Four jazz music players were brought in from a local nightclub for giving several popular selections and for the correct performance of the socalled jazz mass. This "Twentieth Century Folk Mass' had been composed in England several years ago by a clergyman, who thought of introducing "modern sacred music" as a means of attracting young people into church services.

As could be expected, the performance brought mixed reactions. Some people called it interesting. Others were reserved in stating their opinion and many confused teen-agers had a hard time trying to see the difference between the church jazz and the dance hall jazz which the quartet had been giving out in the night club just a few hours earlier. Reactions in wider circles however, as at the annual convention of the Protestant Episcopal Diocese of New York in May, consisted without exeptions of severe criticism.

Most of the arguments used for condemning the move reportedly revolved around 'the tendency to lower the standards of sacred music to worldly levels' and 'the dignity and prestige of the christian church'.

Although every ardent christian will admit that certain standards for sacred music are necessary and that the church has to preserve dignity, it cannot be said that these arguments are sufficiently convincing. If the reports are correct, one of the weakest points in the thinking at the convention has been that anything played or sung during a worship service automatically becomes

'sacred'. The popular selections were inserted as entertainment and should have been rejected as such rather that judged by the standards for sacred music. On the other hand, numerous compositions of secular music are at a much higher level than a substantial number of hymns sung in many of our churches.

The monotonous harmonizations of several melodies cannot be compared with the text matching settings of many worldly songs. Moreover, speaking in this connection about worldly levels and at the same time approving the ousting of church pipe organs in favour of electronic instruments widely used in dance halls is inconsistent, to say the least. Also, the christian church has no dignity or prestige than as the body of Christ, Who came to seek and save the lost. If He combined eating and drinking in homes of sinners with preaching the gospel, why should we rule out the use of jazz music in bringing the glad tidings to those who do not know Jesus as their Saviour?

He who wants to set standards, must know their application. Standards for judging the suitability of readers for use in schools will of necessity differ much from standards with reference to novels. Similarly standards applicable to music in worship services will differ appreciably from standards for music which may or may not be used to preach the gospel outside the church. Therefore, if we want to arrive at the right conclusion, we have first to examine carefully the character of and the requirements for, the worship service. For a complete understanding we even would have to go back to its origin as we find it in the Holy Scriptures, follow its development and compare our opinions with those of such giants in Christ's church as Ambrosius, Calvin and Kuyper. Only then would we be able to formulate correctly the standards for music in our worship services and use these as yardsticks in evaluating jazz music and the like. The scope of this article however allows only the mentioning of some of the conclusions obtained from such a thorough study 1).

Character of Worship Service

The most important aspect of a true worship service is that in it God comes to his people and his people come to Him. This coming together develops into speaking together. God speaks to his people and the people speak to Him. Therefore listening to God's Word plus praying and singing should form the main activities of a worship service 2). In such a service arbitrariness has no place. The merit of every single detail should be established and each element should be introduced only if it is compatible with the essence of the service in the Lord's house.

The outward form of the worship service has not been constant. The way, for instance, in which the Passover was observed has little in common with our present way of worshipping. The Bible is not a manual with instructions for the best order of worship etc. Nevertheless both the Old and the New Testament teach us important lessons. Think of the tabernacle and its utensils, which had to be made exactly 'after the pattern for them, which is being shown you on the mountain' (Exodus 25:40). There is little room for doubt about the beauty which God required in tabernacle and temple. Asaf says in Psalm 50: Out of Zion, the perfection of beauty God shines forth (vs 2) to receive our sacrifice of thanksgiving (vs 14). God is a God of beauty and divine beauty and should govern also our songs as sacrifices of thanksgiving.

In other places, as in 1 Chronicles 13 and Acts 5:1-11, the Bible teaches us that God does not tolerate thoughtlessness and insincerity in those who serve Him. We cannot deceive Him and should examine our aims in worshipping. If we really 'fear' the Lord in the true scriptural meaning it must be noticeable in all our worship activities.

Another directive concerns the change since the times of tabernacle and temple in the relation between God and the individual. Formerly the priest only was allowed to enter the sanctuary and to offer sacrifices. Jesus has opened the new and living way to God through the curtain (Hebrew 10:20, Mark 15:38) and none of the sacrifices are needed anymore, except the voluntary sacrifice of thanksgiving. Christ has made each of us king, prophet and priest (Rev. 1:6) and requires from each of us to bring offering of thanksgiving. This has severe implications for the music in the worship service. God wants each and every member in the congregation to sing and not just the choir members. Calvin, whose 450th birthday (July 10) is commemorated this jear, recognized the danger of singing priests and a silent church. In 1537 he wrote to the Council of Geneva: 'We desire that the psalms be sung in the church, following the example which we have in the old church . . ' and he led the way to a renewal of the psalmsinging in the churches of the reformation. He left us a heritage of unequalled beauty in a book with psalms set to new melodies, the famous 'Genevan tunes', by the most able composers on whom Calvin could lay his hands. Efforts are being made at present in Canada to restore the use of the original melodies and matching psalm versions in present-day language.

Requirements for Worship Service

The specific character of the worship service in our churches guides us in listing some of the basic requirements as follows:

1. The worship should be acceptable to God (Hebrew 12:28a).

2. The worshipping should be with reverence and awe (Hebrew 12:28b).

3. Any element which would tend to divert our attention from Gods Word should be averted. [2])

4. Everything which would promote God's glory and serve the purpose of the worship service should be welcomed. [3])

Each of these requirements can be applied to every single detail of the service, from the site where to erect the church building, and its architecture, through the order of worship and choice of appropriate psalms and hymns, to the appointment of the organist and his performance as servant of the congregation. In our case we want to confine ourselves to these basic requirements as applied to the standards of music.

What music will be acceptable to God?

We might put it this way, that our church music should enable us

(Vervolg op pag. 8)

IMMIGRATIE

(Vervolg van pag. 6)

personeel, die dagloner uit Noord Nederland die hier als timmerman een goed loon verdient, die rijwielreperateur die hier een beste baan bij een verzekeringsmaatschappij heeft, die jongen-zonder-diploma's die hier een royale zaak drijft, ze zijn er stuk voor stuk voorbeelden van dat de immigratie een uitdaging was die krachten uit hen tevoorschijn trok waarvan ze zelf meestal niet hadden gedacht die te bezitten. De oude historie van bij Quebec in de 17de eeuw herhaalt zich in de 20ste eeuw nog steeds.

Zeker, het kan ook anders. Het kan ook zo dat de boer uit Nederland achter de lopende band blijft staan. Het loon is goed, niet waar? En wat zou je eigenlijk proberen een eigen farm te kopen, als je het hier op de fabriek goed hebt? De jongeman met zijn H.B.S. diploma in zijn zak die "in de constructie" blijft hangen. De uitdaging is hun teveel. Ze zijn al gauw tevreden. Een andere baan? Waarom zouden we het doen nu we hier toch een aardig centje verdienen. Een beetje hogerop! Waarom, we verdienen wel niet veel, maar je hebt in mijn baan tenminste geen last van "afgelegd" worden. Een beetje studeren om vooruit te komen? Maar man, dacht je dat ik naar Canada ben gekomen om weer voor diploma's te gaan werken? Een cursus Engelse taal volgen om straks promotie te kunnen maken? Man, mijn Engels is goed genoeg om me mee te redden!

Ik waag het niet hier een algemene beoordeling neer te schrijven van de vraag of voor het merendeel der immigranten hun emigratie naar Canada "geslaagd" mag heten. Dat is ook niet de bedoeling van dit artikel. Wat we willen duidelijk maken is dat immigratie een uitdaging betekent. En dat de uitdaging der immigratie tot heel veel in staat kan stellen. Niet automatisch. Niet daar waar, na de ontdekking dat in Canada de beloning echt ook niet aan het werken en de inspanning vooraf gaat, men toch maar blijft zoeken naar een gemakkelijk leventje van zo hoog mogelijke beloning voor zo min mogelijke arbeid. Velen zijn met de hoop daarop hierheen gekomen. Het blijkt anders te zijn. Dat is werkelijk zo erg niet. Arbeid is een goddelijke opdracht. En al is bij menig "Calvinist" zelfs in dit Calvijnjaar de belangstelling voor het Calvinisme heel wat minder dan menig slogan-schrijver had vermoed, zoveel is er van dat Calvinisme toch wel bij ons allen doorgedrongen dat we weten dat er een roeping tot arbeid is. Als het weten ook beleven wordt kan de uitdaging der immigratie een waarlijk christelijk antwoord ontvangen.

M. Vrieze

Music in Worship Services

(Continued from page 7)

to lift up our souls to God, with repentance for our sins, for redemption through Jesus' blood and with the desire to live henceforth a life of gratitude.

In the first place it is a spiritual activity, revealing itself in, and making use of words, melody, rhythm and harmonization in a proper balance. Jazz and rock 'n' roll music has not been written with this purpose in mind. In this type of music the rhythm is overemphasized, which encourages bodily movements, rather than aiding in concentrating on the words to be sung. Therefore this music has no place in worship services.

On the positive side it can be said, that only the very best will be hardly good enough. Second class hymns and music have no place in worship services. In many Psalms we are invited to sing 'unto the Lord'. This might be called a basic scriptural directive, indicating the purpose of our sacrifices of thanksgiving rather than defining practical requirements for good church music. Therefore these specific requirements need to be derived from God's Word. History has shown how easily herisies can enter our songs of praise. Therefore, the version should be scriptural (Col. 3), dealing with God's work and promises, rather than a wording of our own pious but subjective feelings, which tends to divert our attention from the Lord's steadfast love and faithfulness (Psalm 89 : 1). Also the melody, rhythm and harmonization, in addition to the way in which the organ is played, should match such a Biblical version. Accompanying the song with vibratos, for example, can hardly be reconciled with the firmness of God's promises and the steadfastness of His love.

The norms regarding beauty and style deserve far more attention than they usually receive. In the parable of the marriage feast we read (Matthew 22 : 11) that the man who had no wedding garment was cast out. Of course, this absence of the garment has a deeper meaning, but Jesus nevertheless implies that in meeting the King of Kings it does matter how we come, what we do and how we behave.

Which elements should be averted, which ones welcomed?

Far from being perfect and holy (as God wants us to be) we should be on guard against anything which will make us fall into sin during the very act of worshipping. This applies to everybody who participatess. Here is a second danger of choirs and soloists. Who can say that he or she is immune to human praise and attention? Read Ps. 19 : 12—24. Also in this connection it might be said that the best organist is the one who succeeds in serving in such a way that his performance goes basically unnoticed. What he plays, before, during and after the service should blend so well with the other parts of the service that God receives the praise and honour rather than the admired composer or performer. Primarily the organist has the task to give (direction) and only by doing so should he receive. No organist should be appointed who aims at receiving personal satisfaction.

Many more examples could be given of good and bad elements. A good deal depends on the circumstances. What is good in one service is not necessarily in another. We can however always follow David as our guide, when he sings in Psalm 138:

I give Thee thanks, O Lord, with my whole heart;
before the gods I will sing Thy praise;
I bow down toward Thy holy temple
and give thanks to Thy Name for Thy steadfast love and Thy **faithfulness.**

¹) D. W. Milo, Zangers en Speellieden, Oosterbaan & Le Cointre N.V., Goes, The Netherlands, 1946.
²) Ibid p. 124.
³) Ibid p. 126.

EEN TWEEDE CANADEES BOUWT EEN KRANTENIMPERIUM

Van de vier mannen die het grootste gedeelte van de britse pers bezitten zijn er nu twee Canadees (het bezitten van de britse pers is een uiterst belangrijke zaak want in geen ander land worden zoveel kranten per inwoner gekocht; in geen ander land bestaan er kranten met een grotere circulatie): Lord Beaverbrook, New Brunswick's gunsteling, en Roy Thomson die kortgeleden voor 31.500.000 dollar de dagbladen, drukkerijen en uitgeversmaatschappijen van de Kemsley Group kocht. Mr. Thomson, zoon van een kapper uit Toronto, is ongetwijfeld de belangrijkste dagbladuitgever ter wereld en eveneens een van de meest succesvolle selfmade men. Want Mr. Thomson bezit aan deze zijde van de Atlantische Oceaan dag- en weekbladen over de gehele lengte en breedte van het continent; van de Chatham "Daily News" en de Oshawa "Times-Gazette" tot de Vancouver "News Herald" en de "Free Press" in Nanaimo, van de "Herald" in Prince Albert en de "News Chronicle" in Port Arthur tot de "Independent" in St. Petersburg, Florida. Hij is eveneens een belangrijke dagbladuitgever in Schotland en heeft nu een reeks dagbladen, waaronder drie grote londense zondagbladen in Engeland overgenomen. Dit zijn de "Empire News and Sunday Chronicle" met een circulatie van bijna een millioen en de invloedrijke en belangrijke "Sunday Times" met een circulatie van meer dan 800.000

Dit betekend een geweldige macht in de handen van een enkel persoon.

Nu is Mr. Thomson een zeer eenvoudig en buitengewoon consentieus man, die in het verleden zijn redacteuren altijd de vrije hand heeft gelaten. Hij heeft de positie van de eigenaar en uitgever van een krant altijd beschouwd als die van de man die de financiële middelen voor het verspreiden van het nieuws verstrekt en niet als die van de eigenaar die dicteert welk nieuws verspreid zou moeten worden en in welke vorm.

De komst van een andere Canadees in de britse uitgevers- en krantenwereld werd over het algemeen verwelkomd, vooral ook omdat zij slechts een verdere versteviging van de banden en samenwerking van de Commonwealth tot resultaat kan hebben. Want Mr. Thomson zelf is een voorbeeld van de voordelen van het Commonwealth burgerschap; hij woont in Edinburgh, Scotland, maar bestuurt zijn dagbladimperium vanuit zijn hoofdkantoren in Toronto.

MISSING PERSONS

The following report, put out by the Expellee Press Service of Goettingen, Germany, has to do largely with Germans. Other similar stories could be told of other peoples.

●

"In the recent past, a traveling exhibition of the Tracing Services of the German Red Cross and the churches has been shown in various towns of the West German Federal Republic which provided an appalling picture of the dreadful fate of the prisoners of war, the deported persons, the refugees, and those searching their relatives.

●

Thirteen years after the end of the war, still every fourth German is trying to locate a relative. A total of 4,687,000 fates of missing persons, according to the information given by the exhibition, have as yet not been clarified.

"The exhibition also outlines the successful activities and the daily tasks of the tracing services. 145,000 children could again be united with their parents. 19.2 million fates of missing persons were investigated. In the 31,362 name rosters of twelve home town card index file centers, a total of 14,143,306 living, dead, and missing persons are listed. In the year 1957 alone, a total of 32,000 replies to official inquiries — e.g., with regard to Equalization of Burdens affairs and matters of birth, marriage, death etc. certificates — were given. 694,772 pieces of army mail from the years 1944/45 could be channeled to the respective recipients after several years.

"As a result of the activities of the tracing services also today approx. 400 children per month are reunited with their parents. A monthly average of 30,000 tracing requests is arriving in the tracing service offices. Per day, approx. 500 returnees are questioned by the Red Cross centers with respect to information on their comrades. Per day, 90 positive results are obtained. *But also today 14,000 children are still searching for their parents, and 12,000 parents for their children.* 140,000 families are waiting to be reunited. 118,000 prisoners of war are missing; 1,215,000 fates of members of the German armed forces could as yet not be clarified."

ANSWER
X-WORD PUZZLE

S	P	U	R	N	■	S	P	A	C	E
H	A	N	O	I	■	C	A	R	O	A
A	N	I	T	A	■	A	L	E	R	T
W	E	T	■	G	E	R	M	A	N	■
■	■	■	B	A	N	S	■	■	W	A
T	A	B	O	R	S	■	S	P	A	R
E	M	E	R	A	L	D	I	S	L	E
A	B	L	E	■	A	R	G	I	L	S
M	U	■	■	E	V	E	N	■	■	■
■	L	E	V	I	E	S	■	E	S	S
F	A	R	A	D	■	S	A	B	L	E
A	N	I	S	E	■	E	L	B	O	W
S	T	E	E	R	■	R	E	S	T	S

KERKNIEUWS

CHR. REF. CHURCH

Beroepen te Auburn Park Chicago J. H. Piersma te Edmonton II. Te Burnaby ,Vancouver, B.C. bij acclamatie. Cand. John Kruis te Grand Rapids.

Aangenomen naar Peers, Alta. Cand. John Kruis.

Bedankt voor Burnaby, B.C. J. W. Uitvlught te Bauwer, Mich.

AFSCHEID DR. G. J. SPYKMAN

Zondag 9 Aug. nam Dr. G. J. Spykman afscheid van zijn gemeente te Blenheim, waar hij ± 4 jaar is werkzaam geweest.

Voor deze laatste dienst had Ds. Spykman als tekst gekozen 1 Petr. 1 vers 25, met als thema: Gods onveranderlijk Woord in de veranderlijke wereld. Met nadruk vermeldde hij, dat Gods Woord altijd op de kansel achterblijft, ongeacht het vertrek van de dienaar. Na afloop van de dienst werd het woord gevoerd door Mr. Joosse van Dresden en Mr. Overgauw van Essex.

Maandagavond daarna werd de gemeente in de gelegenheid gesteld om persoonlijk van Dr. en Mrs. Spykman afscheid te nemen.

De leiding van deze avond berustte bij Mr. J. Verburg.

Verschillende vertegenwoordigers van verenigingen voerden het woord ,afgewisseld met solo en gemeente zang.

Voor de pauze werden enige fraaie cadeaux met inscriptie aangeboden.

Tot slot dankte Dr. Spykman de gemeente in bewogen woorden voor de cadeaux en de getoonde waardering en spr. hoopt de Canadese kerken nog vele diensten te kunnen bewijzen als hoogleraar aan het Calvin College in Grand Rapids.

Mr. Hendriks de schoonvader van Dr. Spykman, sloot deze avond met dankgebed.

NETH. REF. CONGREGATION
(Geref. Gemeenten)

Bedankt voor St. Catharines, Ont Cand. P. Blok te Rotterdam. Cand. Blok ontving niet minder dan 53 beroepen. Er is een groot tekort aan predikanten in de Geref. gemeenten. Dit jaar werden er van de vijftien die zich aanmeldden voor de studie aan de Theologische school te Rotterdam slechts twee aangenomen. Dertien werden afgewezen.

Ingezonden:

CHRISTIAN HIGH AT HAMILTON

Many parents and students have been asking questions about the Christian High School of the Hamilton District in Ontario. In this brief article the Board would like to give a general reply to all these questions. Should you want more detailed information not supplied by this news item, we would like to suggest that you contact the proper parties as suggested in the following notice. We sincerely hope that all the readers of Calvinist-Contact will be happy to read about the progress being made in offering Christian secondary education to our various constituencies of Reformed persuasion. Let us all remember this education of learning before the throne of God's grace. Your prayers will be very much coveted and your offering toward this worthy cause will be very much appreciated.

PLACE-Arrangements have been made to conduct all classes of the High School, including grades 9, 10, 11 and 12, in the convenient rooms of the Mount Hamilton Christian Reformed Church located on Upper Wellington near the Stone Church Road East.

DATE-Enrollment of all students and assignments of all classes will begin on the morning of September 8, 1959 at 9 o'clock.

CURRICULUM-A general high school course will be offered. There will be various departments of study in the fields of science and modern languages, social studies, Bible and Reformed Doctrine. A complete well-qualified staff of teachers will give the required instruction.

TUITION-The following scale has been adopted for the schoolyear 1959—1960 (40 weeks)
Students living within 10 miles of the school $3.50 per week.
Students living from 10 to 20 miles of the school $3.00 per week.
Students living from 20 to 30 miles of the school $2.50 per week.
Students living from 30 to 40 miles of the school $2.00 per week.
Students living beyond 40 miles from the school $1.50 per week.
Students, irrespective of distances, who must board away from home $1.50 per week.

BOOKS-All students will buy their own books. The following list will enable the students to make their purchases in their own city of residence at their earliest convenience. It is estimated that about $25.— may be needed for books each year.

REQUIRED BOOK LIST

GRADE NINE
Bible — *The Kingdom of God* Francis Breisch Jr.
Church History — *The Church in History* B. K. Kuiper
Grammar — *Working With English* (Ryerson) $1.50
French — *Parlons Français* Bb 1. (Longmans)
Science — *General Science* Bb 3. (Dent)
Mathematics — *Intermediate Mathematics* Bb. 3. (Copp Clark)
Social Studies — *The British People* (Gage) $2.00
Literature — *The Merchant of Venice*

GRADE TEN
Bible — Same as grade 9.
Church History — Same as grade 9
Grammar — *Using our language.* Bb. 4. (Dent)
French — *Parlons Français* Bb. 1 (Longmans)
Science — *General Science* Bb. 4. (Dent)
Math — *Intermediate Mathematics* Bb. 4. (Copp Clark)
Social Studies — *The British People* (Gage)
Latin — *Latin for Secondary Schools*
Literature — *The Merchant of Venice.*
Poems Worth Knowing — Revised edition (Lewis and Bennett)

GRADE 11 and 12
Bible — *Reformed Doctrine* Bosma
Grammar — *New Using Our Language* Style and Structure (Dent)
French — *Parlons Français* Bb. 2. (Longmans)
Science — *Chemistry for Secondary Schools* (Croal Coube Louden)
Experiments in Laboratory Chemistry. (Croal Coube Louden)
Math — *A Modern Geometry for High Schools.* (Macmillan)
Social Studies — Will inform later
Latin — *Latin for Secondary Schools*
Literature — *David Copperfield* Sheldon Library Edition — abridged.
As You Like It.
Reading for Today — Poetry.

Note: In all cases, if a book has been revised, buy the newest revision.

REQUIRED READING LIST

GRADES 9 and 10
Pride and Prejudice — Jane Austen
Ivanhoe — Walter Scott
Odyssey — (in translation)
The Screwtape Letters C. S. Lewis
The Aeneid (in translation)

GRADES 11 and 12
The Scarlet Letter — Nathaniel Hawthorne
Wuthering Heights — Emily Bronte
A Tale of Two Cities (Grade 12) Dickens
Moby Dick — Herman Melville
The Great Divorce — C. S. Lewis
Odyssey — (in translation)

NOTE: At different intervals throughout the schoolyear a test will be given on each book *These books do not have to be bought.*

CALL FOR STUDENTS-We're looking for quite a large enrollment of students. Inquiries have come from all parts of Ontario. In case you are still considering enrollment in our Christian High School at Hamilton and would like to receive additional information, please, write to the president of the Board, the Rev. John Ehlers R.R. 3 Hannon, Ontario, Phone Hamilton FUlton 3-4990.

ROOM AND BOARD-Any student in need of room and board is requested to contact either one or the other of the following committee members: Mr. George Van Dyk 68 Ward Ave. Hamilton, Ontario. Phone JAckson 8-5333. Mr. Jan Bevaart 75 Seneca Drive P. O. Ryckmans Corners, Ontario. Phone OSborne 9-4947. Rates may be anywhere from $10.— to $15.—, depending upon circumstances and requirements.

PART TIME JOBS - Students wishing part time jobs are advised to advertise in the CHRISTIAN SCHOOL HERALD. This service is being offered free of charge Kindly contact Mr. Jan Bevaart concerning advertising.

The Board.

Leeke-dichten

THOUGHTS

One day as I stood staring
My thoughts were lost and lone.
I did not see the sunbeams
Which round about me shone.

* * *

Then suddenly I heard a voice
So wonderfully clear.
Why don't you give your thoughts to Him.
He is so very near.

* * *

He wants to be your Savior too.
He wants your life to be
A trusting prayer through every day.
For He will make you free.

* * *

Free from your sin, your hate and doubt.
He'll make you His own child
Then never fear this sinful world.
In Jesus blood you're reconciled.

* * *

No longer stood I staring
My thoughts were very still.
For Jesus is my Savior.
And I will do His will.

A. C. Vanderzwan

In deze rubriek geven wij af en toe een plaatsje aan gedichten van lezers. Hoewel wij de technische eisen niet te hoog stellen, zullen de inzendingen toch aan bepaalde standaardvoorwaarden moeten voldoen. Hierover kunnen wij echter geen correspondentie voeren en inzendingen kunnen niet geretourneerd worden.

MEER DAN EEN TELEVISIE-ZENDER PER PLAATS

Dit zal per 15 september a.s. ingaan. Men begon in 1952 met niet meer dan één televisiezender per plaats toe te staan, toen televisie nog nieuw was voor Canada en in feite nog in het experimentele stadium was, teneinde haar ontwikkeling mogelijk te maken met een minimum aan financiële risico's. Aldus werden in iedere plaats of the Canadian Broadcasting Corporation, of een particuliere maatschappij het monopolie voor het uitzenden van televisie-programma's gegeven. De regering is van mening dat een dergelijke bescherming niet langer nodig is en dat in het openbaar belang concurrentie toegestaan zou moeten worden.

HIMSELF . . .

DR. A. B. SIMPSON

Once it was the blessing,
Now it is the Lord;
Once it was the feeling,
Now it is His word.
Once His gifts I wanted,
Now the giver own;
Once I sought for healing,
Now Himself alone.
Once 'twas painful trying,
Now 'tis perfect trust;
Once a half salvation,
Now the uttermost.
Once 'twas ceaseless holding,
Now He holds me fast;
Once 'twas constant drifting,
Now my anchor's cast.
Once 'twas busy planning,
Now 'tis trustful prayer;
Once 'twas anxious caring,
Now He has the care.
Once 'twas what I wanted,
Now what Jesus says;
Once 'twas constant asking,
Now 'tis ceaseless praise.
Once it was my working;
His it hence shall be.
Once the power I wanted,
Now the Mighty One;
Once I tried to use Him,
Now He uses me.
Once for self I labored,
Now for Him alone.
Once I hoped in Jesus,
Now I know He's mine;
Once my lamps were dying,
Now they brightly shine.
Once for death I waited,
Now His coming hail;
And my hopes are anchored,
Safe within the vail.

CLASSIFIED ADS

ARE EASY AND NOT EXPENSIVE

Pay your advertisement when you send it in. See our new standard-rates below:

— — —

Birth-announcements . . . $ 2.50
Engagement-announcements . . . $ 2.50
Marriage and anniversaries . . . $ 3.50
Notifications of death . . . . . $ 3.50

— — —

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00.
For every word more 5 ¢.
For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Met grote dankbaarheid aan onze Verbonds God, geven wij kennis van de geboorte van een zoon, die wij

EDWARD JAN

S. Talsma.
Tj. Talsma.
Marilyn.
Andrew.
Sonya.
Matthew.

Brampton, Aug. 12, 1959.

With joy and gratitude to our Lord, we announce the birth of our son,

THEODORE JOHN,

on the twelfth of August. All is well.

The Rev. and Mrs. John Koopmans.
Renee, Patsy and Betty Ann.

Aylmer, Ont.

Verloofd:

AGNES HAVINGA
en
LOURENS WIERINGA

22 Augustus 1959.
501 Scarlett Rd., Weston, Ont.

Mr. and Mrs. Henry Willems of Grand Rapids, Michigan, announce the engagement and approaching marriage of their daughter

THERESA
to
Mr. CLARENCE BISSCHOP

the son of Mr. and Mrs. Geert Bisschop of Burketon, Ontario.

The wedding will take place on August 28, 1959 at Calvin College Seminary Chapel, Grand Rapids, Michigan.

Op 1 Aug. 1959 mochten wij met onze geliefde ouders en grootouders

J. DATEMA
en
M. DATEMA—SCHAAP

hun 30-jarige echtvereniging herdenken.

Dat de Here hen nog lang in gezondheid moge sparen is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen:

George - Aili en kinderen.
Martin.
Fenny - Albert en kinderen.
Maps - George en kind.
Mae - Bill.
Shany.
John.
Nelly.
Gerald.

Rocky Mountain House, Alberta.
Box 345.

Wilt U een

FARM of een HUIS

kopen in Hamilton en omgeving, bezoek of schrijf

JACK BYLSMA
1607 KING STREET EAST
Hamilton, Ont.
LI 9-3894

WIJ HEBBEN ALTIJD FARMS TE KOOP

NAAR HOLLAND?

Voor al Uw reizen per BOOT of per VLIEGTUIG vraag vrijblijvend advies van:

C. STEENHOF
43 Crane Ave., Weston, Toronto 15
Telefoon CH 1-0811

1934 - August 14th - 1959

With gratitude to God we announce the 25th wedding anniversary of our dear parents,

Mr. & Mrs. C. TIGCHELAAR.

May God grant them many more years with us.

The Children,
Mr. and Mrs. Richard Forrester & Rickey.
Shirley.
Edward.
Richard.
Clarence.
David.
Danny.

R.R. 1, Stoney Creek, Ont.

Na een kortstondige ziekte van slechts enkele dagen nam God tot Zich onze lieve zoon, broer, zwager en oom

JAN BENJAMINS,

op de bloeiende leeftijd van 22 jaar.
Zijn getuigenis dat hij naar Jezus ging is ons tot grote troost.

Ps. 138 ber.

Stratford, R.R. 5,
9 Aug. 1959.

De diepbedroefde familie:
Sebringville, Ont.:
Mr. & Mrs. Jan Benjamins.
Hoogeveen, Holland:
Mr. & Mrs. H. J. Schepers.
Hoogeveen, Holland:
Mr. & Mrs. J. Vos.
Ingersoll, Ont.
Mr. & Mrs. H. Zomer.
Seaforth, Ont.:
Mr. & Mrs. L. Lubbers.
Wallaceburg, Ont.:
Mr. & Mrs. P. Lubbers.
Sebringville, Ont.:
Evert Jan.
Sebringville, Ont.:
Gerrit.
En neefjes en nichtjes.

De begrafenis heeft plaats gehad op 11 Aug. 1959 te Mitchell, Ont.

Psalm 23.

Na een langdurig doch geduldig gedragen lijden is in het General Hospital overleden onze lieve Man, Vader en Grootvader

PETER VELDHUIS,

in de leeftijd van 61 jaar.

Uit aller naam:
R. Veldhuis—Huiberts.

174 Balmoral Ave. S.,
Hamilton, Ont.

In Toronto plaats voor:

NETTE KOSTGANGER

met huiselijk verkeer. Car geen bezwaar. $ 16.00 per week. Omgeving St. Clair-Dufferin. Telef. LE 4-4876.

Te huur:

TWEE KAMERS, KITCHENETTE

en een eigen badkamer, $ 65.— per maand. Willowdale BA 1-9427.

Gevraagd: In gezin van vader en twee kinderen, resp. 3½ en 1½ jaar oud, een flinke

HUISHOUDSTER

liefst niet beneden 30 jaar. B. Ferwerda, Box 173, Bloomfield, Ont.

Op het Zangconcours in Elora is er een pasgekochte

ZANGBUNDEL

van Joh. De Heer blijven liggen. Tegen gemaakte kosten kan de eigenaar(es) deze terug bekomen bij A. Hogeveen, Jarvis, Ont. Phone 131 W.

VAN DELFT'S BOOKHOUSE

Wij zijn ruim gesoorteerd in
Toneelstukken, Voordrachten en Samenspraken.
Muziekboeken, losse orgelmuziek, muziek voor eerst beginnenden.
Grote sortering losse muziek voor zangkoren.
Hollandse Gramofoonplaten.
Vraag prijslijst of zichtzending.
223 Hess St. S., Hamilton, Ont.

ZOEKT U EEN HUIS?

Zie
JAN STRUIK

Vertegenwoordiger van
KEN WILES - TORONTO

CH 6-3998

Aan alle oud-leerlingen en vrienden van de Chr. School van Honselersdijk, in Canada.

Beste Vrienden,

Op 1 november a.s. hoopt de school m.d. Bijbel te Honselersdijk, Dijkstraat 102, haar 50-jarig bestaan te herdenken..

Ik twijfel er niet aan, of ook U zult nog dankbare herinneringen hebben aan de school, waar U als kind "de eerste beginselen" hebt geleerd voor Uw tijdelijk leven.

Bovenal zult U er dankbaar voor zijn, dat Uw ouders U plaatsten op een school, waar de Bijbel richtsnoer is voor heel het onderwijs.

Er heeft zich een comité gevormd dat plannen uitwerkt om straks op waardige wijze dit 50-jarig bestaan te herdenken.

Dit comité verzamelt giften van oud leerlingen en leden der vereniging om bij de viering van het jubileum o.a. een passend geschenk aan de school te kunnen aanbieden.

Al bent U uit ons oog weg, in ons aller hart nemen de Canadese vrienden nog steeds een ruime plaats in en daarom willen we ook nu U inschakelen in de lange rij van oud-leerlingen en vrienden.

We weten, dat, wanneer in de plaats Uwer inwoning pogingen in het werk worden gesteld om een eigen Chr. School te hebben, dit, naast het kerkelijke leven grote financiële offers van U vraagt. Maar we weten ook, dat willicht voor Uw oude school nog wel een enkel kruimpje van Uw tafel vallen kan.

Om het U en ons gemakkelijk te maken, hebben we de dames Nel en Rie Stigter, die laatst bij ons in Honselersdijk waren, gevraagd de tussenschakels te willen zijn tussen onze school en U.

U kunt Uw giften zenden aan:
Miss R. v. d. Bogert—Stigter, St. Catharines, R.R. 3 ,Ontario, Canada of per postwissel aan mijn adres: Dijkstraat 104 Honselersdijk.

We vinden het fijn, dat we op deze manier nog eens de band, die ons allen bindt, kunnen aanhalen.

God geve U in Uw nieuw vaderland Zijn rijke zegen te ervaren, en, wat ons in afstanden ook scheidt, voor Zijn troon staan U en wij in ons gemeenschappelijk gebed voor en met elkander als schouder aan schouder.

Heel hartelijke groeten, ook namens mijn vrouw.

(Adv.) *Uw P. Hogeweg*

WANTED:

Reliable man

Married (for florist industry). Must have experience in growing cut flowers and potted plants. Small house available. Year around work.

Mr. M. KOOLE,
R.R. # 1, Jordan Station, Ont.
Phone Vineland LO 2-4641

Vier prachtboeken voor weinig geld!

Ds. Okke Jager: "Zegen U zelf". Tien preken. $ 1.75
Risseeuw: "Landverhuizers". Trilogie in 1 band. $ 2.50
Barend de Graaf: "'t Geslacht van Garderen". Trilogie in 1 band, 608 blz. $ 3.25
Van Nijnatten: "Huis van licht en schaduw", "Moeder Geerte". In 1 kunstlederen band, 569 blz. $ 3.95

LOWLY Priced - HIGHLY Praised

WOUDSTRA'S BOOK HOUSE
9330 Jasper Avenue
EDMONTON, ALBERTA

In de vroege morgen van Donderdag 13 Augustus j.l. heeft God van ons weggenomen onze medewerker

Peter Veldhuis,

in de ouderdom van 61 jaar.

Naast de droefheid om het verlies van een vriend en medewerker, willen wij tevens uiting geven aan de blijdschap, dat hij zijn Heiland had gevonden.

Zijn prettige samenwerking mogen wij als een dankbare herinnering behouden.

Directie en Personeel van de
GUARDIAN PUBLISHING COMPANY LTD.

Hamilton, Ont. 13 Augustus 1959.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact
Naam ....
Post-adres ....
....
Aangebracht door: ....
Naam ....
Post-adres ....
....
Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15 ¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....
Post-adres ....
....
....

OUD ADRES:

....
....